

עלון קיבוץ כיר-אליהו

40 שנה למלחמת יום הכיפורים
גיליון מיוחד ובו תיעוד המלחמה דרך עיני
החברים והילדים בחזיתות ובעורף.
זיכרונות וקטעי ארכיון

גליון 509 / 28 נובמבר 2013 כ"ה כסלו תשע"ד

11.73
 ג"ס אלה הפיו נני אליהו
 מסבניי זך משוני - מאלי
 מזריי. שאליק, חיקי לא-ציק.
 "אלעלה"

1973.10.7
 הודעה!
 עקב האפלה מתבקש הציבור
 בכל כשון של בקשה לא להשאיר
 כל חפץ על הקדחת!!!

האזעה חשובה.
 בכדי להקל על ההסתגלות הישנה בגג
 האזנים, נעיק שיבוץ מחודש, ואל משנה גשן
 בגוג אחרי ארבע. כמו כן איהינו אה שני
 התגים הקאנים באלרי אסגי-זלי-ארני, שוש-היל.
 זהין נשיגולת החוש.

אסגי-ארני - יסרה, אבטל, שקב, הילקול.
 (ההחיה ישנים אגבצ אארני)
 עש-היל - אלאן, ארז, פאג, אבר.
 זנין - אטעס-ראלני, קרטיין, הוד, אכילין.
 שגז - קב, רפסול, איל, נבי.
 שגז - ארניסון, אולף, קנדלבה, גאס.
 ארצ - קלטיכו, מביחי, אגלעני, גיש.
 האליל - אולד, ניה, אכארי, אולין.

החיים מתקשים ואים
 אר, כסימול יאסנו זמ
 ארס חוא
 אמתין

נר זיכרון

לזכרם של החברים שאינם עימנו

חודש נובמבר
אריה ברזילי - 8 שנים למותו
שמוליק אייל - 3 שנים למותו
חודש דצמבר
עופר ברלס - 9 שנים למותו
חיים סגל - 10 שנים למותו
עודד נסל - 4 שנים למותו
זבולון לביא - 15 שנים למותו
עמרי לביא - 26 שנים לנופלו

אדבר איתך

מילים: רחל שפירא

לחן: אלונה טוראל

כשאתה חיוור מצער
מתחפר בשתיקתך
תן לי לדבר אליך
וללכת בין צלליך
להיות איתך

לא אשאל אותך מדוע
לא אחריד את בדידותך
זהירה, כמו מהססת
באותות חיבה וחסד
אדבר איתך

יש בי כח, יש בי כח,
אל תחוס עלי
אל תפריע לקוצים שלך
לשרוט את רגלי.

כשאתה עייף עד מוות
לא נרדם בחשכה
בשעה שסיוטיך
מרדפים חלומותיך
אשאר איתך

על ידך אני נודדת
בין שנתך ליקיצתך
המילים שלי שבירות הן
וכפות ידי קטנות הן
אך הן לצידך.

כשאראה, או כשתאמר לי
חרש, חרישי
כי מתיך מתקבצים
גם אני ארכין ראשי

לא אשאל אותך מדוע
לא אחריד את בדידותך
זהירה, כמו מהססת
באותות חיבה וחסד
אדבר איתך

דבר העורכת

גיליון זה של "בניר" יוצא לאור בערב חנוכה, חג שמייצג את ערך הגבורה. בכל דור אנו מוצאים עצמנו נדרשים לגבורה, תכונה שיכולה לבוא לידי ביטוי במגוון דרכים ואפשרויות. לפני 40 שנה נקלענו, בעל כורחנו, יחד עם כל תושבי מדינת ישראל למצב קשה. הפתעה מרה שנסתיימה באובדן גדול ותחושות של אבל, כאב וכעס.

אך בצד אלו עלתה גם הגבורה, שמצאה את ביטוייה הן בעורף והן בחזית. חלק גדול מגברי הקיבוץ נקרא לשירות מילואים (ממושך מאוד ללא מעטים), וזאת בנוסף לחיילי הסדיר (ברובם חברי גרעין "שונית"). הקיבוץ, כקהילה קטנה ומגובשת, היטיב לתפקד גם בימים של דאגות ומצוקות של כוח-אדם וקשיים בחיי היום-יום.

חלקו הארי של העלון מוקדש למלחמת יום הכיפורים דרך עיניהם של חברי הקיבוץ, הן ממרחק של 40 שנה, והן דרך קטעי ארכיון שנשמרו באדיקות ע"י עמיקם.

גם לשוטף ולאקטואלי יש מקום, להזכירנו שבצד הזיכרונות ממשיכים לפעום החיים.

תודה גדולה ליונה שהכינה חלק מן החומר (תערוכה שנתלתה על קירות חדר האוכל וצילומי סטילס של הערב), תודה גדולה להדסה שהקלידה את כל דפי האינפורמציה והמכתבים לחיילים ומהחיילים, וסרקה מודעות וגלויות. תודה מיוחדת לעמיקם שהשכיל להבין את חשיבותם של כל הפתקים והמכתבים, והכל נשמר אצלו בארכיון. רק חלק קטן מן האוצר הזה יכול היה להיכנס לעלון.

תודה לכל הכותבים.

חג שמח, חג של אור הולך ורב,

קריאה מהנה, נטע

אחר כך הלכנו יחד מול השמש העולה שהאירה את עולמו של כל איש באור חדש, הבטחנו לעצמנו ללמוד מהתחלה מה פשר טוב או רע, טמא או מקודש.

השכם בבוקר יצאנו לדרכנו. הפקרנו את פנינו לרוח הקרה, עקבות הסערה היו בכל מקום כמו חותם בוער, כמו צעקה מרה.

אחר כך זרחה השמש על אחינו הנחים והאירה באור חדש את פצעינו הגלויים, לאט לאט למדנו שוב להבחין בכח המופלא של החיים.

אחר כך זרחה השמש ברוך וברחמים והאירה באור חדש את האימה והתקווה, וכל מי שהיה שם ביקש לו ניחומים בחדש ומסירות, סליחה ואהבה.

השכם השכם בבוקר

רחל שפירא
סשה ארגוב

השכם בבוקר יצאנו לדרכנו יצאנו לדרכנו שקטים ונדהמים. עקבות הסערה היו בכל מקום כמו צללים גדולים, כמו עדים אילמים.

השכם בבוקר יצאנו לדרכנו מילים שלא אמרנו הכונו בשתיקה. עקבות הסערה היו בכל מקום ידענו שצפויה עוד דרך ארוכה.

אחר כך עלתה השמש מול עיננו הלאות והאירה באור חדש את הקור והבדידות וכל מי שהיה שם יכול היה לראות כמה אותות קטנים חמים של ידידות.

מכתבים למערכת ניתן לשלוח לאי-מייל BANIR@NIREL.ORG.IL
או להכניס לתא דואר מספר 40.

מחכים לשמוע מכם...

עורכת ראשית: נטע בארי
ארכיון: עמיקם רגב
מערכת: ליזה בוחסירה, עתליה אייל, הדסה ראובני,
דור הורביץ

להערות, רעיונות, דעות וסתם לראות את העלון בצבעוני - כנסו לאתר הקיבוץ
(ובדרך תמצאו גם כתבות, סקרים, תמונות, הודעות ועוד ועוד)

www.nirel.org.il

משולחנו של המזכיר

הגשמים המבוששים לבוא ושרבי הסתיו המאוחרים ביחד עם פיזור ערימות הזבל בשדות יוצרים מצב שלא זכור במקומותינו - ריבוי זבובים מטרידים בנובמבר.

כחקלאים במקור אנו אמורים להיות מודאגים מהיעדר הממטרים, אך בזכות מכוני ההתפלה שניבנו בשנים האחרונות לא צפוי מחסור במים, ההיפך - מרוב עודף- יועלו כנראה מחירי המים עבורנו על מנת לממן את רכישת המים ממכוני ההתפלה והשבתתם של חלק ממתקנים אלה בהיעדר ביקוש לעודף כושר הייצור. מי היה מאמין לפני שנתיים שנהיה במצב הזה... חבל שאי אפשר למכור את המים המותפלים כמים כבדים ואז לפתוח יחסי מסחר ענפים עם האיראנים...

עכשיו ברצינות - לאחר שהתגברנו על המשוכה הגדולה מכולן עד כה בפרוייקט הבנייה והצמיחה הדמוגרפית והיא סוגיית המימון, והפרוייקט "עלה על הגלי" -

אנו נתקלים בשלל משוכות קטנות יותר, אך כאלה שאינן מאפשרות ולו לרגע להירגע ולהיכנס לשאננות: פה הליך משפטי, שם עוד שריר שעושה הבנק המממן, ולפחות בנושא אחד חשוב התחלנו עבודה ונראה שהתהליך צועד בכיוון הנכון - והוא חיבור בין הקהילה הקולטת לנקלטת וניסיון למוסס את המחיצות.

החודש יש שלל אירועים, אם בשל חג החנוכה המתקרב, ואם בשל הבחירות המוניציפאליות שבפתח, בחירת יו"ר וועדת הקלפי, חידוש קדנציות לרכזת הבריאות, רכזת החינוך ורכזת משאבי אנוש ובקרב גם ריכוז המשק... אין רגע דל, ואין מהמורה שלא דרכנו עליה בדרך הארוכה, אבל עם חג האור - פנינו אל האור.

האור שבקליטה ובהתחדשות. לצד החדש נמשיך החודש במסורות כמרוץ הלפיד, נתרענן בכמה פרויקטים קהילתיים על טהרת ההתגייסות ההתנדבותית:

אם במבצע ההתרמה לנאקה בפינת החי ואם בפרוייקט הקמת גן-המשחקים שאמנם מומן בכספי התב"ר מהמועצה האיזורית - אך קודם ע"י צוות מתנדבים. חברים המצטרפים לפרוייקט הבטיחות בדרכים, ושיקום מגרש הכדורגל - שגם הם פרי יוזמות מקומיות וברוכות של חברים בנים ותושבים שהחליטו לעשות למען כולנו.

אז תודה לכל המתנדבים החדשים והוותיקים, למארגני החגים והאירועים (יצוינו במיוחד השנה אירועי 40 שנה למלחמת יום הכיפורים) - שנמשיך כך!

ישנם כמובן מספר עניינים כבדים על הפרק כפנסיה, ופתרון בגזרת פלסטניר וקבלת החלטות בעדן וענף המזון, אבל בואו נשאיר חלק מזה לאחרי הסופגניות, נצבור אנרגיה קאלורית ושומן טראנס (לפני שייאסר גם במקומותינו), ונתנפל מחדש על שלל המשימות. (וכמובן לא שכחנו את אישור התקציב ותוכנית המשק, הצגת התב"ע החדשה ליישוב, השלמת מהפיכת המידע בהנה"ח, השלמת צרכי התשתיות והחזרת המצב לקדמותו המשך יישום מסמך הקדנציות ועוד ועוד...)

עוד עבודה רבה לפנינו - אך הדרך סלולה, והולכים בה אנו יחדיו, כשהחזון ברור, האופק לפנינו והשמים הם הגבול!

חג אורים שמח
נימרוד

ערב לציון 40 שנה למלחמת יום הכיפורים

ביום חמישי 10 באוקטובר התקיים בקיבוץ ערב לציון 40 שנה למלחמת יום הכיפורים. בתחילת הערב נערך טקס קצר, והוקדשו דברים לזכרו של **בני ברק ז"ל**. החלק הראשון של הערב עסק בטיבו של הזיכרון הציבורי שהשאירה המלחמה, נושא מרתק ומטריד כאחת שהביא דר' **גדעון אביטל אפשטיין** – נושא שחקר אותו במסגרת עבודת הדוקטורט שלו, ואף יצא לאור בספר. החלק השני היה מורכב מסיפורים של חברים – פאנל שהנחה בצורה מדויקת **איזו**. להלן מובאים חלק מדברי החברים, שע"י העלאתם על הכתב יהיו נגישים גם למי שלא נכח באותו זמן בחדר האוכל.

איציקו דנה מספר על תחילת הקריירה כמורה של 'בולבול', שנת לימודים שנקטעה במפתיע ב-6 באוקטובר 1973. קורא גלויה שנשמרה בארכיון, נכתבה ביום 27/1/74: כותב מכפר מצרי קטן מהצד המצרי של התעלה, אזור החיץ החקלאי, לא רחוק מאנדרטה גדולה שהמצרים הקימו בפאתי האגם המר, מולנו המצרים. בלילה ישבתי ושמעתי את המואזין המצרי בלי רמקול קורא לאלוהים, בקול שלו, עולה וקורא לאלוהים. היה כבר הסכם על הפרדת כוחות וחיכינו. על האוטובוסים שהחזירו אותנו הביתה אחרי חצי שנה היה כתוב: **הפראירים של גולדה**.

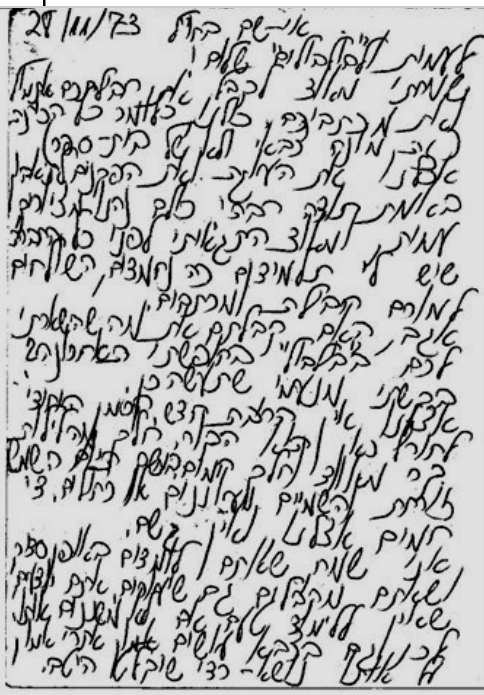
לנצ'ו, את אמא לשלושה ילדים, בוסיק גויס למילואים במפקדה האזורית. איך מתחילה בשבילך המלחמה?

לנצ'ו: הפחד עם הישמע האזעקה וחוסר הודאות ביום הראשון לפרוץ המלחמה, היו קשים. הייתה דאגה רבה לחברי המשק ולבני המשפחה שגויסו. ביקשנו להקל אם אפשר, בכל שטח שהוא. זכור לי שהתארגנו לשליחת חבילות לחזית. משהו אישי יותר – בן-אחי יוני, שלמד בארצות הברית, עלה על המטוס הראשון לארץ וירד לסיני. שם, תוך כדי מלחמה כבדה, נפגשו יוני ויאיר אחי, שלא ידע שיוני חזר, על הגשר מעל התעלה. יוני שהיה קצין שריון, קיבל לאחר המלחמה את אות המופת. בן דודי זאב בליץ נהרג בסיני ב-8/10 בקרב השריון.

לגברים שבינינו - צהרי יום הכיפורים מתחילים לגייס. לקח לנו כמה ימים עד שהגענו לחזית. אני רוצה שתתייחסו לתקופה מאז שנחתנו עלינו החדשות על הדשא, ועד שהגענו לחזית עצמה. מה אתם זוכרים?

שלומי: ביום שבת עבדתי ברפת עם אריה שלמון. עבר מטוס, ואריה אומר לי: אין דבר כזה ביום כיפור. בצהרים כשחזרתי הביתה, הייתה כבר תכונה, ופתחנו את הרדיו. אחרי כמה שעות כבר קראו לי. האוטובוס חיכה בחנייה. שמתי כמה מדים ירוקים בתיק, נתתי חיבוק גדול למלכה, השארתי את התינוקות הקטנה (מרים שהייתה בת חודשיים). הגענו לרמלה, שם היה הבסיס שלנו. לקח לנו יום שלם להצטייד, היה ברדק גדול. למחרת עלינו על אוטובוסים ונסענו צפונה לקריית-שמונה, וביום שני בבוקר עלינו לרמה. הגענו למסעדה, שם נחתה עלינו ההפגזה הראשונה, הגענו למלחמה. פרטים יותר מדויקים אחרי 40 שנה - קשה לי, אני לא כל כך זוכר.

משה: פיני, בשבת 9:00 בבוקר, דופק בדלת. הוא היה אז מרכז הרפת. אומר לי: משה יש כוננות. אני אומר לו: יום כיפור, אל תבלבל את המוח. בהמשך היום היה ברור שיקראו לנו. הצענו, איזו ואני, שנעשה את חליבת הלילה במוצ"ש כדי שלמחרת לא יהיה חור. אני זוכר שהייתה האפלה במשק, לא הדלקנו את האורות ברפת, חלבנו בחושך. בסביבות השעה 23:00 מיכה גפן שהיה בקישור, אמר: ב-5:00 לוקחים אתכם. גמרנו את החליבה, הלכתי לטלפון הציבורי שהיה אז אמצעי התקשורת. צלצלתי למיקי, שהייתה ביום כיפור אצל אמא שלה, ואמרתי לה: מיקי ניפגש מתישהו. בבוקר הגענו לבסיס ברמלה, היינו שם שלושה ימים. הברדק

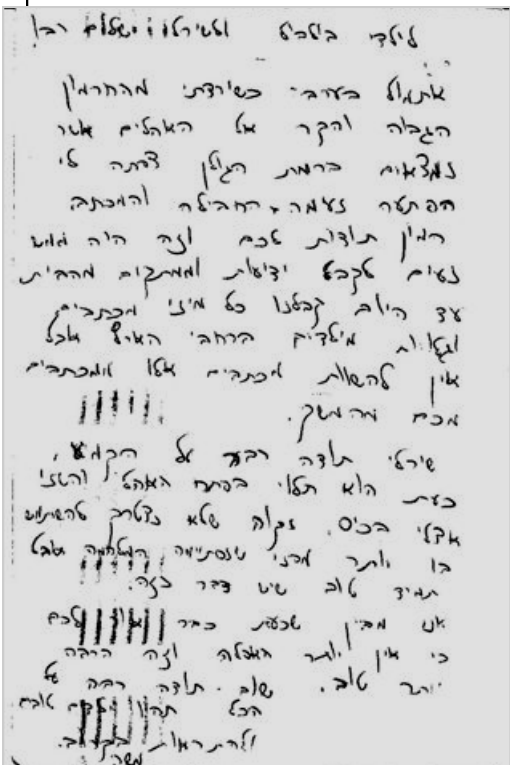

שהיה אצלם (שלומי) עוד היה קטן לעומת הברדק שהיה אצלנו. נתנו לכל מי שהגיע ציוד ונשק ושיעלה למעלה. זה היה שירות המילואים הראשון שלי. החבריה האחרים היו מעורבים, מבושלים מספר שנים ביחד. אני הייתי בין הצעירים, בני 23-24. בהתחלה הייתה אווירה כאילו זה מלחמת ששת הימים, אך זה השתנה ככל שעברו הימים. ביום שלישי עלינו על אוטובוסים, ונסענו לכיוון הצפון, לא ידענו עדיין לאן אנחנו נוסעים. אני לא אשכח את החוויה: עברנו בעפולה – שני ילדים כבני 8 עמדו וצעקו "בהצלחה!!!", לא הפסיקו. אני לא יודע איך היה להם כוח – לכל השמונים אוטובוסים. אני עכשיו מספר, וממש רעד בגב. אחרי איזה חצי שעה נתנו לנו גלויות למלא. כתבתי גלויה למיקי, עד יום היא שמורה בארנק של מיקי. נסענו והגענו לקריית שמונה בסביבות 19:00. עוצרים אותנו ביציאה מקרית שמונה – מנחת גיבור. מזלי הטוב, מזלי הרע – "אתה מספר 2 מאג". שמו עלי 3 ארגזי מאג. 24 חיילים עולים על הליקופטרים והולכים לכבוש את החרמון הסורי. למזלנו הטוב היו עננים. חיל האוויר אמר: אנחנו לא נכנסים בעננים. (בסיכומה של מלחמה, גדוד שלם ומפקדת חטיבה הלכו לכבוש את המוצב הזה).

מאוחר יותר הגענו למטעים של מעין-ברוך, חיכינו שמה, לא ידעו מתי ניכנס. ביום שבת העלו אותנו על זחל"מים מאותו רגע נחשפנו לפעילות של המלחמה.

דפנה, היו פה בנות של גרעין 'שונית', את מייצגת אותן. היו לכן חברים במבצעית בגדוד 50 שהחזיקו את הקו ברמת הגולן. אותי זה מצמרר עד היום. בני הגרעין בגולן, אתן פה. איפה הראש? משפחה, בית, או הבנים בגולן?

דפנה: קודם כל, המלחמה תפסה אותי כשאני בתורנות בישול לצמים ביום כיפור. אני ולא מהגרעין שלי במטבח, מגיע צ'יני בסביבות 14:00 ואומר שמעתי ב-BBC שפרצה מלחמה. ניסינו לחפש ברדיו של האקונומיה, ואז התחילו השידורים והודיעו שפרצה מלחמה. אנחנו באמצע הבישולים, בחורות בנות 19-20, לא כל כך יודעות מה קורה אתן. באיזשהו שלב הייתה אזעקה, הפסקנו את הבישול, רצנו למקלט, חזרנו לחדר-אוכל, הייתה האפלה, הגשנו לחברים את האוכל בחושך. והייתה דאגה מאוד גדולה לבנים. רק שבוע לפני זה הם עלו לרמת-הגולן. היו לנו שני זוגות, שתי בנות מהגרעין שהחברים שלהן היו שם. לא ידענו שום דבר. באיזשהו שלב, אחרי כמה ימים, מנחם זטורסקי

טלפן לקיבוץ ומסר שהבנים של גרעין 'שונית' בסדר. ככה רווח לנו, עד שיום אחד מגיע קוני לבית הילדים שעבדתי בו, וסיפר לי שבני נהרג. אז התכנסנו כל הבנות של הגרעין ונסענו לחיה.

לא דאגתי להורים. ילדות בנות 19 לא מבינות. החרדה הגדולה הייתה לבני הגרעין, ולאחי שהשאייר ילדה בת 3 שבועות ויצא למלחמה גם הוא. קוני עדיין לא גויס. בלילה הייתה אזעקה, והייתי צריכה להגיע לבית הילדים ('שחף') להוריד אותם למקלט. באיזשהו שלב הגיע שאול ברן עם אחד הילדים ששכחנו אותו בבית הילדים וזהו.

משה, שלומי, הגענו לשלב "הבפנים". ספרו על רגע שנחרת, רגע שאולי עדיין לא סיפרתם עליו. רגע מתקופת המלחמה מהאזעקה ועד שחזרתם.

שלומי: היינו מגויסים חצי שנה, אז סיפורים לא חסרים. יש סיפור שהייתי רוצה לשתף אתכם בו, לא סיפרתי אותו הרבה פעמים. סיפור מיוחד, קצת יוצא דופן. כאשר צה"ל כבש מחדש את מוצב החרמון ואת מוצבי החרמון הסוריים, החליטו בצבא שרוצים לקחת גם את שיא החרמון. המקום לא היה מאויש, אבל אמרו: תהיה הפסקת אש, כדאי שנתקע שם יתד. אם נצטרך לסמן גבולות אז גם זה יהיה. היינו פלוגת צנחנים, שהינו בחרמון הישראלי. הביאו אותנו בהליקופטר לשיא החרמון. הביאו גם פלוגת מילואים של הנדסה. הם יבנו ביצורים, ואנחנו נשמור מסביב. זה היה משהו מאוד מיוחד.

המשך - ערב לציון 40 שנה

עזבנו את ההמולה של המלחמה, הגענו למקום גבוה, מקום יפה, מזג אוויר נהדר. רואים למרחקים 360 מעלות. אין קולות מלחמה, אין ריחות מלחמה, אין מראות מלחמה. משהו ממש בלתי רגיל. התחלנו לעבוד בביצורים. הגיעו הליקופטרים וזרקו לנו ציוד: גדרות תיל, שקי חול, פחים וכל מה שצריך - רק לביצורים. ביקשנו - סוף אוקטובר מתחיל להיות קר - תביאו לנו קצת ציוד אישי. היינו עם ציוד מינימאלי, בגדי צבא, נעלי צנחנים, ואיזה מעיל מצ'וקמק, אמריקאי או גרמני. ביקשנו, הבטיחו - "עלינו". למחרת הגיע עוד פעם ההליקופטר וזרק טונות של גדרות תיל ופחים. ביקשנו שוב. שלושה ימים זרקו לנו פחים, ולא קיבלנו שום פריט לבוש.

היה מזג אוויר נהדר, אבל סוף אוקטובר. לילה אחד מתעוררים, ועננים שחורים יושבים על שיא החרמון. התחיל גשם מבול, מה זה מבול. הטמפרטורה צנחה באחת, קשה להסביר. ניסינו לזחול לחורים שחפרנו, לשפניות, ומהפחד כל 5 דקות יצאתי החוצה, כי הקלסטרופוביה הורגת אותך. הייתה שם מערה בשיא החרמון, נכנס שם רק הרופא ועוד כמה חיילים ("רק הרופא הראשי נכנס שם, והאחות הראשית נכנסת שם וכמה אחים... שייקה אופיר). כבר הפסיק להיות מצחיק כי הייתה סופה נוראית. עברו יום יומיים. היינו מאה אנשים, ולא מעט מאתנו התחילו לסבול מהיפותרמיה. וגם המצב-רוח צנח פלאים. עברו עוד יומיים קשים כאלה.

מפקד ההר היה אהוביה נבות, (בן משפחה של עתליה אייל) הוא החליט, בעצה אחת עם פיקוד צפון, שאנחנו מתפנים. יצאנו בטור, הליכה קשה מאוד, כי היה מינוס 5 מעלות, רוח אימים, סופת שלג נוראית, והחיילים מתחילים לזרוק מעליהם ציוד. אנחנו הולכים איזה שעה, ופתאום חוזרים ונתקלים באותם ציודים שזרקנו לא מזמן. מסתבר שהלכנו במעגלים, זה הוריד את המצב-רוח שהיה אפס למינוס, ואנשים התחילו לדבר שטויות. בקיצור, חזרנו למערה (שעד אז אכלסה עשרים חבריה) נכנסנו אליה 80-90 איש. היה מפחיד נורא, צפוף. מחנק אחז אותי. כל שעה יצאתי החוצה לראות שהכל בסדר.

הרופא ביקש מאהוביה המפקד, שידבר עם פיקוד צפון ויגיד להם שאנחנו במצוקה נוראית. הוא שידר מצוקה, והחליטו בפיקוד צפון לשלוח בלילה צוות של סיירת מטכ"ל, שיגיע אלינו בבוקר לחלץ אותנו. ההודעה הפיחה בנו שמחה, אמרנו עוד לילה נסבול, ולמחרת תבוא סיירת מטכ"ל ותוציא אותנו.

בלילה ישבנו במערה והאזנו לקשר, לקראת הבוקר פתאום הבנו שהם במצוקה. כשהם התחילו ללכת, אחד החיילים (שי שחם מקיבוץ כברי) סבל מקשיים אחרי חצי מרחק, הוא קפא ומת. האחרים לא יכלו ללכת לא קדימה ולא אחורה כי מבחינה גופנית הם עצמם היו במצב נוראי. אז הם שידרו אלינו, אל אהוביה, ואל החפ"ק של מטכ"ל שהיה עם יוני נתניהו. החליטו שמאתנו ירד צוות של עשרה אנשים, ויביא אותם אלינו למערה.

הייתי בצוות הזה. לקחתי עם עוד חיל מוט ברזל. שמנו עליו חוט טלפון, קשרנו לקצה הגדר של המוצב, וגלגלנו אותו, שאם חלילה המזג אוויר יחמיר נדע איך לחזור. הלכנו הליכה קשה כשעה. חברנו אליהם בעזרת צרורות ירי. מראה קשה. חיילי סיירת מטכ"ל במצב גופני ירוד, וביניהם שוכב חייל מת. כל אחד מאתנו לקח חייל אחד, ודחף אותו באיטיות, עד שהגענו למערה, שם הכנסנו גם אותם. למחרת היה חור בעננים, ובא הליקופטר ולקח אותם, ולקח עוד כמה חיילים שלנו שלא הרגישו טוב. יותר מאוחר בערב נחתו שני הליקופטרים והוציאו גם אותנו. נחתנו במנחת גיבור ונסענו משם לכפר גלעדי להתאוששות. זה הסיפור.

משה: אנקדוטה - בצוות שעלה לחרמון האח של נתניהו - עדו נתניהו.

אי אפשר לבחור נקודה אחת בחצי שנה. לא עשיתי מלחמות גדולות, ולא עשיתי דברים כמו ששלומי עשה. מוכרח להיאחז לא רק בתקופה של המלחמה עצמה, אלא גם בתקופה שלאחר המלחמה.

25.10.73
החמישי 25.10.73
אין (מלבד כל)
אם תחזיקו
קצת פה
אלק נצטק הילח
אלו
החמישי 25.10.73
אלה

6.12.75 יום חמישי
 לפני החברים, הילדים, האנצ'ורים,
 האלבריים וכל ירידה שלומה.
 אולי מכיון שהיום הוא יום האלגו
 בנטי לפני (חצותיים אטלנטיים) הפיץ
 השמן הכחול עם האלף הלבן
 מסביב אליהם מהצפון הרחוק.
 האן האלסקה הקלנה לפני שוב לקט
 פסלונים. ציבורים מליצות, אלא אלנים
 מצבוב אלנים חום של עזים גלגים
 שונים של הלנה. מושב ניצב לו סגא
 החמוץ כולו משה של אובן וגלגל
 השנייה והצניחה יש כאן חילופי והחלק
 צבעים נכדורים. השמש מחממת הלנים
 נחלים בקיבוץ שלנה אפלה. האעשה
 באינה שונה כאן אטלנטי. אמת, כולל
 כולל וכל שנה הצניחה שלנה הצבוא.
 אפעם אפעם תקניות אלא ללנים ליום
 מתכנסת אלף גלגים כהוא לקט יחסי
 משאל נשנו היבנה החורה האתן כחלק
 מצבת מערב. יש אלונים שכאלו החתולו כחלק
 אר חיי הצבוא מיתנה. דהצניחה צבוא הרבה
 אלה אלא התקלות והעיסה - כן יבנה. צבא 1975 ויבנה

**מה מזכיר לך? (שר) יצאנו אט חיזור היה הליל במרחבים
 הבליו האורות. השיר הזה מזכיר לך משהו? היית על נגמ"ש
 בדרך לחרמון הסורי, הייתה שעת דמדומים, אמרת לי שזה
 השיר שמתנגן לך בראש...**

בשל"ג כל פעם שהיינו מזיזים זחל"מים ומתקדמים זה השיר
 ששרנו, אבל אני לא זוכר את האנקדוטה שאיזו סיפר. אחלק
 את התשובה לשתי תקופות: לתקופה של הלחימה, ולתקופה של
 הגיוס הארוך, מעל חצי שנה, לאחר מכן. ממה שאני חוויתי
 בתקופת הלחימה אני מציין שלוש נקודות, מצבים שפעם
 ראשונה עמדתי בפניהם. נקודה ראשונה: ההודעה על נפילתו של
 בני. כתבו לי על זה במכתב. הלכתי לאיזו ולמיכה גפן, ישבנו,
 קראתי להם מה שהיה כתוב במכתב. איזו ואני היינו מדריכים
 של בני, זה היה מטען כבד. נקודה שנייה: לקראת סוף המלחמה,
 אחרי שכבשו את המוצבים הסורים, קיבלנו משימה – קבורת
 חללי אויב. זה משהו לא קל בפני עצמו, ולא קל פיזית לעשות
 בחרמון, ראיתם את הפנים של האנשים שעסקו בזה. הדבר
 האחרון: בשבת האחרונה של הלחימה (20 באוקטובר) הוציאו
 אותנו הביתה באוטובוסים לחופשה קצרה, פחות מ-24 שעות.

כשחזרנו, אסף אותנו המ"מ ומסר לנו מידע שאושר בדרגים בכירים ביותר. הוא אמר לנו שמדברים על למעלה
 מאלפיים הרוגים. אלה שלוש נקודות שאני זוכר.

לגבי התקופה של החצי שנה. נקודה ראשונה - חצי שנה אתה חי אחד בתוך השני, חלקנו הורים, חלקנו
 נשואים, חלקנו בדרך לגירושים, אי אפשר לתאר איזה חברות ואיזה מערכת יחסים נוצרת בתקופה הזאת.
 אחרי שהשתחררו, במשך כמה שנים, נפגשנו אחת לשנה למסיבה. כולם הכירו את החברות, את הנשים ואת
 בני המשפחות של האחרים.

נקודה שנייה - המחאות שהתחילו בארץ. כששחררו אותנו בסוף, לאחר 190 יום, חטפתי שני שוקים: האחד –
 עברנו דרך טבריה, הסיירת הוציאה רימוני עשן, טבריה נהייתה מעושנת – זו הייתה התפרקות, זה היה אנטי
 מהתחלה עד הסוף. הדבר השני - משכו אותנו עוד שבוע בשחרור ברמלה. תיסעו הביתה תבואו מחר
 להשתחרר, תיסעו הביתה תבואו מחר להשתחרר. החבר'ה הרגישו שהם, fed up לקחו כמה רימוני עשן, נכנסו
 למפקדה, נעלו כמה קצינים, פתחו כמה רימוני עשן. חצי שעה אחר כך כמה אמבולנסים לקחו כמה קצינים
 לאסף הרופא, ואנחנו קיבלנו שחרור.

הדבר האחרון – חצי שנה אחרי שהשתחררו נערכו פה 3 כנסי צעירים. כל צעירי ניר-אליהו, כולל הדרום
 אפריקאים שהגיעו, החליטו "לקחת את השלטון". ישבנו, עשינו כמה דיונים, וסימנו 19 נקודות. ארבעה חבר'ה
 מהגרעין שלנו נבחרו לתפקידים. אני נבחרתי לגזבר.

ובעורף, מה נחרת?

לנצי': אצלנו הייתה טלוויזיה בבית. כל ערב באו השכנים והחברים לצפות בזוועה של המלחמה בימיה
 הראשונים. אלה היו שעות מרתקות שישבנו וראינו. אני זוכרת את הכעס והכאב על כל האבידות. פשוט עצוב
 עצוב.

דפנה: הבשורה על נפילתו של בני – נקודת ציון. מה המלחמה עשתה לגרעין? אי אפשר לדעת מה היה קורה
 אילו. קודם כל, הבנים היו אמורים להגיע לשל"ת בנובמבר, ולא הגיעו. אז היה ברור לנו שאנחנו מחכות
 לבנים, שהגיעו חצי שנה מאוחר יותר. כולנו היינו כבר משוחררות, היינו בקשרים מאוד חזקים עם משפחת
 ברק, נסענו לבקר אותם כל הזמן. ברור שזה גיבש אותנו וקירב אותנו מאוד. לבנות לא הייתה תוכנית להישאר
 בניר אליהו, אבל נשארנו וחייכנו לבנים, ואחר כך נשארנו אתם כשהגיעו, יכול להיות שזה גרם לרובנו להישאר
 פה.

פתאום נזכרתי, אנחנו היינו הולכות לאדל זוהר לראות טלוויזיה. היא היחידה מהצעירים שהייתה לה. היינו

המשך - ערב לציון 40 שנה

רואות את 'משימה בלתי אפשרית', היינו מכורות לסדרות. רגע נוסף שאני זוכרת: אחרי שהמצב ברמה התייצב הורידו את הבנים לסיני. ידענו שהם יהיו באיזה מקום בהתארגנות לפני סיני. היה לילה חשוך, ונסענו כל הבנות אליהם להיפרד. נודע לנו כבר שבני נהרג, וגם הם ידעו. הגענו לאיזה בסיס ליד לוד. לא רק אנחנו באנו. היו בנות מעוד גרעינים שבאו להיפרד. פגישה נוראית זו הייתה, מאוד קשה, ואז הם עלו על אוטובוסים וידענו שהם הולכים להמשיך את המלחמה. זה היה רגע שממש נשברנו.

יש עוד מישהו בקהל שרוצה לספר משהו?

רחלי: אני וג'ורג' התחתנו כמה חודשים קודם. באותו יום כיפור באו אוטובוסים לגייס, וב- 16:00 לקחו אותי. אמרתי להם: למה? אני נשואה, בחודש השלישי להריון. אמרו לי: לכי מהר ללייקה שתכתוב לך שאת בהריון, אחרת לא יאמינו לך. נסעתי אתם לג'וליס, ואני זוכרת את האווירה הנוראית. כשהגענו, התחלתי לחפש מישהו שישחרר אותי, אני בהריון וג'ורג' בצבא, ופחדתי שיקרה משהו. עד 12:00 בלילה חיפשתי את השליש שלבסוף שיחרר אותי.

נטע: היינו נערים, הייתה עלינו הרבה אחריות. המשק היה ריק מגברים, ואנחנו נדרשנו לעבודה. עד הפסקת האש לא למדנו. החזקנו את הגד"ש והרפת, וגם היינו במשמרות במזכירות - לקבל טלפונים ולמסור הודעות מהחיילים.

היינו אחראים גם על האזעקות. אמרו לנו להפעיל את האזעקה אם נשמע מכפר סבא צפירה. לילה אחד שמענו צפירה, והפעלנו את האזעקה במשק. כולם ירדו למקלטים. אחר כך התברר שזו הצפירה שמודיעה על תחילת הצום ברמדאן והיא נשמעה מקלקיליה.

יונה: אני זוכרת את האזעקה. הייתי אמורה להוריד למקלט את הילדים שהיו עם רקפת, בני שנה וחצי. בני עבד בהוד חפר, ונשאר יחידי מצוות של חמישה אנשים. כולם גויסו.

אריה: הייתי מאוד קשור לבני ברק, ואחרי המלחמה לקחתי על עצמי להקים את פינת הזיכרון, ליד חדר האוכל. אני זוכר שנסעתי עם אברהם לרמת הגולן להביא את אבן הבזלת.

אסטל: הייתי בבית הכנסת בקייפטאון. הגבאי נעמד ואמר: קיבלנו הודעה שפרצה מלחמה בישראל בשתי חזיתות. אני זוכרת שהיה שקט שקט שקט. ואז כולם התחילו לדבר, זה היה נורא. המשיכו עם התפילות אבל כולם דברו. ישבתי בעזרת נשים ליד אמא שלי, ואני זוכרת את אבא שלי יושב עם החברים שלו. ואני כמו בסרט ראיתי שניים מהמדריכים שלי שעלו לארץ שאחר כך נהרגו באותו הטנק ב- 18 באוקטובר.

(כאן נפסקה ההקלטה...)

בהזדמנות זאת תודה לצוות המארגן:
שיר רז, עמרי רז, איז'ו רוזנבלום ולירז מדר. תודה למספרים ולמשתתפים, הקריינים, והזמרים בניצוחו של **נרי לנצ'נר.** תודה לדרי **גדעון אביטל** על החידושים, הביקורת, המחשבות, המסקנות. תודה ל**סמדר יוגב** שצילמה וידאו, ל**יונה פלג** שצילמה סטילס, ול**דוד הורוביץ** שעל ההגברה, תודה לכל הנוכחים על ערב מעניין, מרגש, נוגע, אינטימי ולא נותן מנוח.

40 שנה למלחמת יום הכיפורים - סיור לרמת הגולן

למחרת, ביום שישי 11/10/13 נערך סיור לתל-א-סקי, שם נהרג בני ברק בעת ניסיון לחלץ חיילים הנצורים במוצב, ביום י"א בתשרי תשל"ד, 7 באוקטובר 2013. את הסיור ליווה בהסברים ותיאורים איציק כנען (געש) שהיה המ"פ של בני (תפקיד שקיבל במפתיע בגלל החוסר במפקדים, והוא עדיין קצין צעיר בסדיר). איציק עצמו נפצע קשה בקרב, אך שיקם עצמו באופן מרשים. הוא זוכר כל פרט ופרט, וניכר שהימים האלה עדיין חיים בזיכרונו כאילו היו אתמול. מול האנדרטה שהוקמה במקום על ידי עמותת הרעות והמורשת, ועליה מוטבעים שמות הנופלים ותמונותיהם, נערך טקס זיכרון מרגש שהעלה כאב וגעגוע שאין לו סוף.

תודה לתלי ועיריית על היוזמה והארגון של הסיור וטקס הזיכרון.
 סרט שצילם אריה שלמון המתעד את הסיור והטקס הועלה לאתר הקיבוץ.

22/11/73

לביה נר אליהו שלום רב.
 יום שט אה"צ, קיבלת חתימה
 שהייתק אלו. שעתה אבא
 מאלי. וכן כל בחיאי פסונביים
 אתי ומבקשים ארביג רביע לקיבל
 כפר זה, המצב מטביע כציון
 לציונה הימים הראשונים.
 כידוע אכח את נצלו כומה.
 כה לא פאטת אל אחד מהפכריים.
 מה שנוגז אי לקיות סנולא בקשר
 עם היטק וטרהו בסדר איהו.
 שלום ולהרבאות
 שקי.

הצדוק

① ד"ר אלכס ממיכאל הופר. מקום
 שמתגורר. כתובת:
 מבטל הופר ד.ג. 2515.
 אצלו כול הסדרונותא המקום
 ב/ט.

② ד"ר אלכס מנורין. מספר אצלו
 הול בסדר

③ אוח של שיקלי התקשר, התקבלה
 תלוייה משיקלי. כול בסדר. נמ"ל
 הסיני. כתובת: ד.ג. 3339.
 (כא של הצורה מחיב).

שלום רב לך חיל שלנו יקר!!

אוקטובר 1973

אנחנו, ילדי כיתה ה' בניר אליהו, חשבנו שכדאי לספר לך איך מתנהל המשק במלחמה. בכיתה שלנו, לצערנו, ממשיכים בלימודים. יש אצלנו שינויים כי המורה שלנו, **איציקו**, משתתף במלחמה. למרות זאת אנחנו לומדים לפחות 5 שעות בכל יום. בהתחלת המלחמה לא ידענו בדיוק מה יקרה. שמענו הרבה מהדורות חדשות. רב סרן "שמועתי" עבד קשה.

המשק התארגן מיד במקלטים בצורה מסודרת.

נוסף לאזעקות שהיו בארץ, הייתה לנו אזעקה מיוחדת. ב-4 בלילה הייתה אזעקת רמדאן בקלקיליה. תוך דקות מעטות הורדו כל הילדים למקלטים, חוץ מכאלה שהמשיכו לחרופ... אבל לא הצטערנו כי במקלט היה כיף.

מיד עם תחילת המלחמה התחלנו לחשוב על החיילים ולהכין להם חבילות. ליקטנו בוטנים, קלפנו וקלינו אותם. אפינו עוגות, אספנו ספרים ומשחקים ושלחנו לחזית. משפחות צדפי וקאליפה צלצלו אלינו כמה פעמים והיינו צריכים להרגיע אותם. הם חשבו שהערבים הגיעו לתל-אביב, אבל אנחנו סמכנו עליכם, החיילים, שתשמרו עלינו ועל הגבול.

הגיעה למשק קבוצה של כמה רופאים מגרעין "להב" מדרום אפריקה והם עזרו בערום הבוטנים.

הגיע אלינו הארלן מאמריקה.

מהנעשה ברפת:

עם פרוץ המלחמה וגיוסם של רוב הרפתנים, התארגנו להחזקת הענף בעזרת חברי גרעין רותם וילדי המשק.

בסיכום התקופה הקשה שעברה על המדינה, הרי שברפת אנו יכולים לומר שהיה בסדר. כל העובדים הבינו שמצב זה מחייב מאמץ. וכולם: **יובל, אמיר, עמיר, יוסי, רמי, ירון** וחברי **גרעין רותם** נרתמו למאמץ. הייתה בעיה של הובלת החלב למחלבת תנובה בתל-אביב, היות ומיכליות החלב גויסו להובלת מים לחיילים בסיני. בעזרת מיכל חלב ישן, שהרכבנו על פלטפורמה, הובלנו את כל החלב לתל-אביב.

נשאר לנו לקוות שהמלחמה תסתיים מהר, שחיילינו הרפתנים יחזרו בהקדם לרפת, ושילדינו החרוצים יוכיחו זאת על ספסל הלימודים.

בפרדס:

כל הפרדסנים גויסו. יש חבר מגרעין רותם – **פימה** – והוא אחראי על ההשקאה. במוצאי שבת **ברוך** נותן לו רשימה מה לעשות במשך השבוע.

שאל התנדב להדריך את **יורם** מהגרעין איך להביא את המיכלים. אחרי שיגמרו את איסוף הבוטנים יורידו את הרשתות של עגלת הבוטנים ויסיעו את המיכלים ללוד. זה מפני שבית האריזה אינו עובד. מסיעים את המיכלים בטרקטור כי הסקניה מגויס. (גם הגיף מגויס ומיכה ראה אותו ברמה).

התחלנו לקטוף אשכוליות. קוטפים מתנדבים בניצוחו של שאל. בשבוע הבא יהיה קטיף קלמנטינות.

דלית וזהר

בוטנים:

בענף הבוטנים מתנהל הכל כרגיל. הילדים הגדולים מחזיקים את הענף מצוין. הילדים הצליחו להביא מכבש שעושה חבילות, והם מעמיסים ומובילים לבד, כי המכוניות מגויסות. כמעט גמרו לדוש. נשארו עוד חמישים דונם שמקווים לגמור לדושם תוך השבוע הזה. הקומביין שלנו עבד בגליל ים ויחזור, כנראה, לעבוד שם.

רשם מפי **גדי - צח**

אברהם קליסל
טעמן אצטלה
ליתסין בקישי אצטלה
האלי אבאמסק
כח טעמי צ'ק חמרי אבאמסק
אצטלה אצטלה

אכל התהרים
אריסם
ראי אבאמסק 18363
אצטלה אבאמסק 18363
אצטלה אבאמסק
אצטלה אבאמסק

83 אב
"בואו לחיל" !!
החברות שאנחנו ארואל הוטנים חמרי
החמרים מתקטלות אליהם
(הוטנים מתקטלים יחולקו לחמרי)
1 אבא
2 חמרי
3 אינייה
4 חמרי
5 חמרי
6 אצטלה
7 צ'אני קוטפים
8 חמרי
9 חמרי
10 זיכר
11 צ'אני אצטלה
12 יום חמרי
13 חמרי
14 חמרי
15 חמרי
16 חמרי
17 חמרי
18 חמרי
19 חמרי
20 חמרי

בלול:

בלול עובדים אריה ושרוניה. אריה מגויס במשק. במשך היום הוא עובד וגם עוסק בענייני ביטחון. אודי בנאי וקובי עובדים בלול. עכשיו משוקים עופות. יש בעיות כי בשוק אין הרבה קונים. במשחטות גויסו הפועלים וגם המשאיות גויסו למ.ל.ח. אבל אנחנו מקווים שתוך זמן קצר נשווק את כל העופות ונוכל לקבל אפרוחים חדשים.

זיו

מספוא:

משתדלים שהמלחמה לא תפגע בעבודה הסדירה. עכשיו מתחילים להכין את האדמה לזריעה. מדסקסים, מפזרים זבל, ושוב מדסקסים. כשהשדה מוכן זורעים שיבולת שועל וכשהשדה יצמח יהיה מאכל לפרות. יש מספיק עובדים. העבודה במספוא קשה כי עובדים כל היום בשמש החזקה. מעבירים קווים בשדות. אם יהיה גשם הוא ישקה את הזרעים ואם לא – יהיו חייבים להשקות בממטרות אחרת לא יגדל כלום. מכיוון שאין לנו מכונת זריעה השאלנו מכונה מרמת הכובש. אהרון אביעד בא להדריך בזריעה. אברמלה גמר לזרוע 60 דונם ראשונים. ב-1.11 נמשיך בזריעת השטחים.

דגנית

מוסד מסגריה –

כמעט ואין עובדים.

גיא

מפעל:

יש פחות עובדים ועושים יותר עבודה. עובדים כל הימים והלילות וגם בשבתות. בשרוולים שאנחנו עושים לחלב ממלאים חלב בשבילכם. עכשיו מייצרים רק אריזות לחלב עמית וגיא

רוב ענפי הייצור לא נפגעו יחסית. ממשיכים לייצר ואף הגברנו את הייצור במפעל וזאת כיוון שמפעלים אחרים, בעיר, לא עובדים. ענפי השירות לענפים – חשמליה, מסגריה, מוסך, נגריה – סובלים מחוסר אנשים. העיקר שתחזרו מהר בריאים הביתה! להתראות מכיתה ה'.

12.11.73

יום ה' מוקדם בבוקר

שלום רב לכיתה ה' ("בולבול" את אני לא טועה?)
את דף הקשר שלכם קיבלתי עוד אתמול הצרכה, אק מאחר ולא צומדים לרשותנו (כרצף לפחות!) אמצעים האמפריט תאורה, דחיתי את התשובה. ואני צושה זאת כצת מיד לאחר ההשכמה!
(כמופן עסע צעיתי כבר התצמלות בוקר!)
עס הפעם שמחתי מאוד לקבל מכם דרישת שלום ודף מידע ואני מברק אתכם על המשק המצוי.
כמו כן היה נעים ויותר מכך מצניין לקרוא את דעותיכם על התקופה הקשה שצברה על מדינת ישראל ועל מחשבותיכם לגבי הצתיך הקרוב (באם יהיה הסדר ובאם לא!)
מאוד נהניתי מצצם הצובדה שאתם צוקביט מציון אחרי כל מה שקורה הליצה המדינית והצבאית עס יחד ויודעים עס לנתח את הצובדות.
ולק צמית! המון תודה על שדאמת לפלו את הצלון התקווה להתראות בקרוב ובשלום
שלכם
תלי

1.10.73
לכל בית נר-אליהו
בולני נדגשים ופלאי תודה וקעבצה
על גל החבילות שפיקד אלתל. (לפולות 4 ביום)
היה הקעבד הדאצון ענוצד בינעל לעורף
וקחזיד אלתל למצאות ממע הינעל סנאיתק.
בולני בדיאים ועלמים. בולני תקווה לקוע
לסעק לצע גלזיה זו חוץ מן הדובובינ
וקיתועים ושעד תשע המצותי העלוה
בולני. דע חבה מצודפת אלל הילדים
להתג בקרוב
עס מאניקו, מינעו וני
עמטל בעיני זרבי
איעיק, שמוליק, מיני

כעבור ארבעים שנים – זכרונות בשחור-לבן

המפגש עם העבר הוא תהליך מורכב, המצריך זמן רב וכוחות נפש רבים. במיוחד אם מדובר בזיכרונות קשים, מדובר במפגש טעון, המעורר התרגשות רבה וסערת נפש אדירה. מסיבה זו, כך נראה לי, רבים נוטים להתחמק מהמפגש עם אותו עבר מעיק שכבר הפך למעשה לחלק מהם. בפועל, הם בורחים כאן מעצמם, כדי שלא יצטרכו לחזור אחורה, למה שאינם רוצים לזכור ומעדיפים להדחיק בפינה חשוכה. אלא שלעבר יש תכונה משלו – הוא אינו נותן שיתחמקו ממנו לאורך זמן. בסופו של דבר, העבר חוזר ומתגלה במלוא עוצמתו ומעלה שוב את השאלות הנצחיות והמטרידות: האם יש לעבר משמעות - ואם כן מהי? בתחילת דברי ברצוני להודות לכל מי שטרח ונטל חלק בערב המרשים והמרגש לציון ארבעים שנה למלחמת יום הכיפורים, לעמיקם, אשר שמר את הגלויות אותן שלחתי לתלמידי כתה ה' של אז – קבוצת "בולבול" - וליונה, אשר הואילה להקליד את הכתוב באותן גלויות, כדי שיהיה נגיש לקורא. ואחרונה חביבה – לנטע, עורכת העלון, המגלה תמיד כלפי אורך רוח.

בתבונה מאוחרת ניתן לדמות את המלחמה הזו לסדרה ארוכה-ארוכה של אירועים, אשר בחלקם הקטן האחד הייתי צופה ובחלקם הקטן האחר הייתי בעל כרחי שחקן שנטל בהם חלק. ארבעת העשורים שחלפו מאז לימדו אותי, מה כוחו של הזמן. גם אז וגם היום אין ביכולתי לזכור את הכל. חלק מהדברים אבדו לגמרי. חלק אחר נקבר תחת אירועים מאוחרים יותר ומידי פעם מתעורר, כמו ביום הזיכרון לחללי צה"ל. חלק שלישי עדיין חי וקיים ומלווה אותי בכל יום, גם אם כבר איני בטוח, כי כאלה באמת היו פני הדברים. לאותה מלחמה לא יצאנו מוכנים משום בחינה. איש לא הכין אותנו לבאות. התחושה הקשה והמעיקה הזו ליוותה אותי כבר אז, כפי שהיא מלווה אותי גם היום. לא ידעתי, מה מחכה לנו. לא ידעתי שאני עומד מול אירועים, אשר אצטרך להיאבק במילים כדי לתאר אותם. גם בתוך הקרב על צומת איסמעיליה רצנו קדימה בלי לדעת לאן ולמה. שום תדריך לא היה. כפי שהתרשמתי, תמונת המצב לא הייתה ברורה למפקדים ובוודאי לא לנו, הלוחמים מהשורה. אותן תמונות מהקרב שלא דהו עדיין מלוות אותי ויחד איתן גם השאלות:

במהלך התקדמותנו לאורך תעלת המים המתוקים, ראיתי בחטף, בצד ימין, במרחק של כמה עשרות מטרים מאתנו, משפחה מצרית (פרטים נוספים איני זוכר) מתרוצצת ומעמיסה את כל מטלטליה על הג'מוסים (בהמות בהם משתמשים במצרים לעבודות חקלאיות) תוך כדי הכנותיה להימלט מביתה. יותר מכל הספרים שקראתי התמונה החטופה הזו לימדה אותי, מה היא גלות.

מאוחר יותר באותו יום, בכפר קטן, אשר שמו כבר נשכח ממני, מחלקת טנקים שלנו נקלעה למארב מצרי ונפגעה תוך כדי ההתקדמות לאותה צומת. מרחוק ראינו רק את האש. רק כשהתקררנו, ראינו את הצודדיות של הטנקים הבווערים, מחזה שמעולם לא ראיתי במציאות לפני כן. עדיין אני רואה בבהירות את התמונה הזו של שלושת הטנקים העולים באש עזה שהאירה למרות החשיכה את כל הסביבה באור יום. התמונה הזו של הטנקים הבווערים על רקע הדיונה הלבנה והתחמושת המתפוצצת בתוכם יכלה להיות מרשימה, לולא היה מדובר במלחמה. בנקודה זו קיבלנו פקודה לחזור אחורה ולפנות פצועים. נשאתי עלי, כמו באימונים, פצוע שנפגע בבטנו, למרות שהיו צריכים לפנות אותו באלונקה, משום שאלונקות וחובשים לא היו שם. המערך הרפואי כולו נותר מאחור, בשל ריבוי הפצועים. אני זוכר שהפצוע נאנק מכאבים והשתדלתי להרגיע אותו כמיטב יכולתי. איני זוכר, מאין היו לי הכוחות לשאת אותו ואת ציודו, בנוסף לציוד שאני נשאתי. גם איני זוכר, איזה מרחק הלכתי. בסופו של דבר, הגענו למקום, בו חנתה שיירת נגמ"שים על דרך העפר ולידם היו אלונקות. השכבתי אותו על אחת מהן והמשכתי ללכת עם האחרים לנקודת הריכוז. מה עלה בגורלו – איני יודע עד היום. אני רק מקווה שהוא בריא ושלם.

איציקו דנה

שיחה עם שיקלי, בזוזה וחביב

כשפרצה מלחמת יום הכיפורים היינו שנה אחרי שחרור מהסדיר. במאי 73 - מילואים ראשונים - עשינו אימון הקמה, הסבה מחי"ר לחרמ"ש. השתייכנו לחטיבת השריון 421 תחת פיקודו של חיים ארז, החטיבה השתייכה לאוגדה של אריק שרון. לא דיברו בכלל על הכנות למלחמה. פעם ראשונה במילואים תרגלנו נהיגה בזחל"ם, וכשבאנו למלחמה ידענו באיזו יחידה אנחנו, אבל לא היינו מנוסים.

שיקלי: הייתי אז סדרן עבודה, צמתי. כל הלילה לא ישנתי, במטרה לישון למחרת. 10:00 בבוקר מעירים אותי, דופקים בדלת. אריה ברזילי שהיה רבי"ש, עם הסיגריה, עומד ומעשן. קיבל הודעה שצריך להתכונן. אמר לי לסדר מישהו שיענה לטלפון במזכירות. ואני אומר לו: מה אתה מבלבל את המוח ומעשן בחדר שלי, תן לישון. מאיפה אני אביא לך מישהו, זה יום כיפור. קלמן היה אז מרכז משק, דיברנו, והבנתי שמישהו קורה. בצהריים טלפן אלי גוף שעבד באבטחה בשדה תעופה. נתן מספר טלפון ואמר אם יחפשו אותי אני בטלפון הזה. מה קורה? והוא מספר: הולך להיות משהו גם בדרום וגם בצפון.

בשעה 14:00 כבר שמענו ברדיו. במוצאי יום כיפור עדיין היינו פה, ראינו איירונסייד אצל **זוהר ואדל**. דפקו בדלת ולקחו את חביב ואותי. בבוקר, אחרי נסיעה ארוכה, הגענו לבסיס בשדה תימן.

בזוזה: אני הייתי בשנת חופש, גרתי בבאר שבע, אצל אחותי, היו סיסמאות ברדיו. נסעתי לשדה תימן. הגעתי לשם בצהריים. לא ידעתי כלום. איזה בלגן. אמרו לנו: תפרצו את המחסנים קחו ציוד.

חביב: יחסית, אצלנו לא היה כל-כך בלגן. ידענו לאן ללכת. הודיעו לנו לאן לבוא, וידענו לאיזה גדוד אנחנו שייכים. אבל לא היו כלים מזוודים, היינו צריכים לקחת כלים ולזווד אותם.

שיקלי: כשבאו לגייס אותי לא חשבתי פעמיים, לקחתי את זה בקלות. תיק אחד עם זוג גרביים, תחתונים, הלכתי עם תרמיל קטן, אני כבר חוזר. לא הבנו שזה רציני. באנו, ולא היה כמו בגיוס רגיל שחותמים על ציוד. היינו צריכים לקחת מה שיש, בלי לחתום. רק על הזחל"ם המפקד חתם. ציוד אישי - בלגן ולא מספיק.

בזוזה: באו המון אנשים, כולם רצו להתגייס ולהשתתף, להיות בחגיגה. לא היה רגע של בהלה או פחד. אתה לא מדמיין לקראת מה אתה הולך. היינו חיילי מילואים צעירים, לא היו לנו מחשבות על מלחמה.

נסענו על השרשרות עד לסיני, כי כבר לא היו מובילים (המובילים הורידו את הטנקים). הטנקים הגיעו מהר, לנו לקח יומיים. במצפה רמון נגמר לנו הדלק ונעצרנו. נהגנו את כל הדרך, זוכרים שפגשנו את **חנה מטודי** (קובלסקי היום). לא היה לאן למחר. על כל זחל"ם נסענו 12 אנשים, היה צפוף, כי בדי"כ נוסעים 7 אנשים.

בזוזה: לנו היה זחל"ם בלי רברס. אי אפשר לנסוע אחורה רק קדימה. לאן הגענו? אני לא זוכר בדיוק. נסענו דרך מצפה רמון עברנו לסיני מניצנה, לכיוון רפידיים.

ביום שני בבוקר הגענו לרפידיים, אבל לא הגענו ליחידה, לא פגשנו את גדוד הטנקים שלנו. הטנקים נלחמו ביום ונסוגו בלילה. הזינו אותם כל הזמן, ועד שאנחנו היינו מגיעים הם כבר זזו למקום אחר.

בזחל"ם יושבים אחד מול השני, רגלים נוגעות ברגלים. בלילות הראשונים נשארנו לישון בפנים. אחד זז כולם מתעוררים, אז אני (שיקלי) הייתי קטן, התיישבתי על מכשיר הקשר. אחר כך המ"כ רצה להעניש אותי כי לא הסכמתי לשבת בתוך הזחל"ם. או אני אמות או אני אחיה על המכסה מנוע. חתום על המכסה.

	חייל יקר, בבית מחכים לדי"ש ממך. כתוב הביתה!	בשרות פעיל
הועד למען החייל תל-אביב - יפו	לכבוד	
השולח: מסי אישי 2084295	השולח: מסי אישי 2084295	
השם: דניאל אברהם	השם: דניאל אברהם	
מס' ד. צ. 3339/0	מס' ד. צ. 3339/0	
צ. ה. ל.	צ. ה. ל.	
אני רבי"ט מילואים חל"ם		
סקיפתי מפקד ומשט מילואים לרגל		
ולמאמצים שכללם עסקיזים למעננו		
לבלאסנינו ומקדי שכללם נחברו		
המכשיר טלסקופי ונאלץ לשרת אחיה עם יונק		
מאזכרה ב"ש		
האגודה ומען החי"ל בישראל - מרחב תיכון		
הוצע למען החי"ל, תל-אביב - יפו		
המספר: רח"ו 1299 95 ת"א		

חביב : אני זוכר שאת הפינג'אן לקפה חיממנו עם האגוז.

הפלוגה שלנו ליוותה את השריון. תפקידנו היה לסייע לטנקים, להגן על האספקה. משרתים את הטנקים, מביאים להם תחמושת. גשר הגלילים היה לידנו. ראינו איך הגשר נקרע. בימים הראשונים היו הרבה מטוסים מצריים באוויר.

שיקלי : היה לי קטע עם מטוס. הייתה דיונה ואני עליה למעלה, כולם למטה. מטוס מגיע, אז אני קופץ לצד של הדיונה, המטוס מסתובב אז אני עובר לצד השני של הדיונה. חשבתי שהוא רוצה רק אותי. בסוף אמרתי: מה, אותי הוא מחפש? כל הטנקים פה.

המצרים הפגזו את שיירות האספקה. מצדנו האחד מיכלית דלק, מצדנו השני משאית תחמושת. אנחנו באמצע, אבל לא פחדנו. לא הרגשנו פחד, לא הבנו מה גודל המלחמה. כן פחדנו כשאמרו לנו שעולים על 'מוטל' (רכס דיונות ששלט על ציר תנועה חשוב, ונעשו כמה ניסיונות לעלות עליו, ניסיונות שנשתיימו באבידות

קשות ובנסיגה ממנו). פחדנו כשרצו לשלוח אותנו ברגל לתשמע את המצרים. כשעברנו את התעלה וירו עלינו, היה פחד. המפקד אמר בקשר איפה אנחנו נמצאים, ואז טיווחו אותנו. דווקא כשנגמרה המלחמה, אחרי שהושג ההסכם על הפסקת האש, היה יותר פחד. היינו מעבר לתעלה. בלילות, שהיו מאוד חשוכים, היינו צריכים להיזהר מחיילים מצריים שמסתובבים, קומנדו. היינו מתקבצים, חייבים להיות על הזחל"ים, שמרנו על המיכליות, על האספקה.

שיקלי : בימים הראשונים לא היה עיתון, לא מספיק אוכל, לא בגדים להחלפה, לא התקלחנו. אחרי עשרה ימים התחלתי להבין מה קורה בעורף, שיש האפלה, יש חרדות וכולם דואגים. לפני כן חשבתי שחיים רגיל. לא הבנתי כמה דואגים לנו בעורף. קיבלנו גלויות: איפה אתם, לא שומעים שום דבר מכם. ואז ישבתי וכתבתי המון גלויות למשק.

חביב : רק בסוף המלחמה הגיעה אלינו משאית טלפונים ויכולנו להתקשר הביתה.

בזוזה : בימים הראשונים לא ידענו מה קורה במקומות אחרים, ברמת הגולן, בעורף, לא

ידענו שום דבר.

אכלנו רק מנות קרב, וממש לא היה הרבה אוכל, אז החלטנו שאוכלים בשעה מסויימת ביחד, וחילקנו את האוכל כך שיהיה לכולם. מי שלא אכל לוף קיבל קצת יותר חלבה. עזר לנו שהיינו חברה מהמשק ביחד, שהיינו חברים טובים מקודם.

לא יצא לנו לדבר על זה, ראינו את הטנק שחילץ לוחמים מאחד המוצבים. לא זוכרים מאיפה הוא יצא, מאיזה מוצב חילצו את החיילים, יתכן שממוצב פורקן. היו עליו המון אנשים. אצלנו בפלוגה לא נהרגו אנשים, אבל בקרב השריונרים היו המון אבידות. לא חווינו את החוויות הקשות של החיילים שהיו בקו הראשון כשהתחילה המלחמה. מנקודת המבט שלנו ראינו רק את החזית שבה נמצאנו, לא ידענו שום דבר, לא הבנו כלום. לקח גם הרבה זמן, כמה שנים, עד שקלטנו את מה שקרה את המחדלים של המודיעין וכל זה.

אריק שרון היה האוגדונר שלנו, וכשהוא החליט ללכת לפוליטיקה הוא בא להיפרד מהלוחמים המילואימניקים, ואמר שיותר חשוב שהוא יהיה עכשו בממשלה. נראה לנו שכולם הצביעו עבורו, אף אחד עוד לא ידע מה שיודעים היום על מלחמות הגנרלים, ועל ההתנהגות שלו במלחמה.

אחרי הפסקת האש שהינו תקופה מאוד ארוכה בצד המערבי של תעלת סואץ, בין פאיד לאיסמעיליה. את שיקלי שחררו בולת"ים לתקופת הקטיף. במרץ 1974 חזרנו הביתה.

השיחה עם בזוזה שיקלי וחביב נעה בין ה"אני" וה"אנחנו" כל הזמן. חוויות משותפות, זיכרונות משותפים, ניכר שהיחד הזה עזר גם ברגעים קשים. השנים שעברו, המילואים המשותפים מאז, מלחמת לבנון הראשונה – כל אלה מסייעים כנראה לכך שמרחק הזמן עולות דווקא האנקדוטות המשעשעות וההווי המשותף.

7.11.73
שלום הילדים, התבשרים
אנחנו יקרים
ל3 מן הילדים
חביב ובלוזה
בבלוזה ובלוזה חזר
למלחמה ולמלחמה
ל3 מן הילדים
למלחמה חזר
ל3 מן הילדים

החבר חביב הגישי יום השובות
שלום
החברים
והחברות
העוקרי אל חביב
צ"ש (חם חם)
חביב
הינכם (ע"ס)

שלום לך חיל יקר שלנו!

[אין תאריך]

ושוב אנחנו, תלמידי כיתה ה', כותבים לך.

שמחנו לקבל תשובות רבות על המכתב ששלחנו. תלי מ"שונית" כתב: "זו הרגשה נפלאה לדעת כי בעורף חושבים עלינו..." אנחנו חושבים עליכם הרבה, ומאוד דואגים לכם! ננסה לספר לכם מעט ממה שעבר עלינו:

זיו:

אני רוצה לספר מה הייתה הרגשתי ביום הראשון למלחמה. אבא שלי עבד ברפת. כל חמש דקות הוא קפץ לרדיו כי היו הודעות חשובות. שאלתי את אבא: "מה קורה?" והוא אמר: "שום דבר..." "המצרים והסורים התקיפו אותנו..." אני נבהלתי נורא ולא ידעתי מה קורה. כאילו להראות לנו שפרצה המלחמה הייתה אזעקה. במקלט כולם היו מבולבלים. כך היה ביום הראשון למלחמה. אחריו באו ימים של מורל יותר גבוה.

נעמה:

בימים הראשונים פחדתי מאוד כי חשבתי שיקרה למשק משהו. כל פעם שהייתה אזעקה נורא נבהלתי – בייחוד ביום הראשון. בשבוע הראשון לא למדנו. עבדנו והכנו חבילות ומכתבים לחיילים. בשבוע השני התחלנו ללמוד, אבל לא לימודים סדירים. בשבוע השלישי התחלנו ללמוד כרגיל.

גיא:

ביום הראשון של המלחמה רצנו למקלטים וביום השני כבר שיחקנו כדורגל ולא הרגשתי שיש מלחמה... רק שמעתי הרבה חדשות. ידעתי מה נעשה במלחמה בגלל האלוף במילואים הרצוג. אני שמח שיש הפסקת אש ואפשר לראות את חברי הקיבוץ.

זהר:

וזה מה שלמדנו על המלחמה: למדנו על החזית הדרומית. על המוצבים שנלחמו עד הסוף. על ההסגר הימי. שכבשנו חזרה את מוצב החרמון. שקצינים שלנו ושלהם דיברו שיעבירו אוכל לעיר סואץ. והעיקר שדיברו על הפסקת אש!

דגנית:

אנחנו מרגישים טוב ולומדים עם שורה. היא מחליפה את איציקו. איציקו היה בגבול ירדן אבל עכשיו הוא במצרים. הוא כתב להורים שלו כמה מילים בגיר על דף מספר ערבי.

דלית:

...מוזר לא? המשק מתנהל מצוין. עובדים כרגיל ואין כמעט הרגשה של מלחמה. כאילו אין מלחמה. טלוויזיה רואים הרבה וכמעט כל הילדים נשארים בחדשות לראות רק... את הרצוג... האם הוא לובש אותה חולצה או לא? ילדים מוזרים...

ומה הם סיכויי השלום?

דגנית:

אני לא יודעת, אבל אני חושבת שלא יהיה שלום. הערבים נעלבים שכל פעם הם מפסידים במלחמות. והם רוצים להחזיר לנו את כל העלבונות שהעלבנו אותם. כולם רוצים את המזרח התיכון אבל אנחנו שם. אנחנו עושים למען השלום. מפגישים אנשי צבא ישראלים עם מצרים. אבל כמעט כל מדינות אפריקה נתקו אתנו את היחסים, כי הם מפחדים. אני חושבת שלא יהיה שלום אף על פי שעושים הכל בשביל זה.

עמית:

הרבה אנשים אומרים שיהיה שלום מתי שיגיע המשית. אבל מתי הוא כבר יבוא? האם עשה עונש? ואני רוצה שיהיה שלום. כי ככה יש לנו הרבה הרוגים. וכל אדם חשוב לעם שלנו. כי אנחנו רוצים שיתפתח העם ולא יקטן!

דלית:

אני חושבת שסיכויי השלום מועטים. כי אף מדינה ערבית אינה רוצה שלום. כל פעם שומעים ברדיו שגולדה נוסעת לווינגטון וכל פעם למקום אחר. למחר בשביל לעשות שלום עם הערבים. והערבים בוכים ולא

מסכימים לעשות שלום. הם מסכימים רק בתנאי שיחזירו להם את כל השטחים ואנחנו לא מסכימים. אני לא כל כך בטוחה שיהיה השנה שלום. רק בעוד איזה שלוש שנים. מה נעשה?

גיא:

אני רואה קטעים בחדשות. ראיתי את גולדה נוסעת לכל מיני מקומות למען השלום. אבל לא רק גולדה עושה את זה, גם משה דיין. הוא מדבר עם קצינים מצריים על השלום. ויש לנו נציג באו"מ, וזה עוזר. לדעתי בקרוב יהיה שלום בין ישראל ובין מצרים.

צח:

אני חושב שבקרוב יהיה שלום כי: מעצמות העל רוצות שיהיה שלום במזרח התיכון, וגם אנחנו רוצים בו. קצינים שלנו וקצינים שלהם כבר עושים משא ומתן ישיר.

גולדה נסעה לארה"ב כדי לדבר עם ניקסון בדבר השלום או הפסקת אש. קיסניג'ר נפגש עם גולדה ועם פהמי. ובכלל אני חושב שגם הערבים רוצים שלום ובייחוד תומכיהם הרוסים. הרוסים אינם רוצים שכל מדינות העולם יראו שבפעם השלישית נצחו את הצבא המצרי הנתמך על ידם וע"י הנשק שלהם. כי אז יחשבו שהצבא הרוסי חלש מאוד.

להתראות!!!

כיתה ה'

יום כיפור - דף אינפורמציה 5/11/73

מלחמת "יום הדין" הפתיעה אותנו כפי שהפתיעה את כל עם ישראל. גויסו רוב הגברים ליחידותיהם השונות ובמשק נשארו הנשים, הילדים, גרעין "רותם", המתנדבים וחברים שאפשר היה לספור אותם על אצבעות יד אחת.

לא קל היה להתארגן לקראת המצב החדש. כל בעל תפקיד נטה למצוא לו מחליף והמחליף עצמו נאלץ למצוא לעצמו מחליף כי קצב הגיוס היה מהיר מאוד. הצלחנו לבחור ועדת חירום שפעלה ביחד עם שרידי המזכירות בתאום הרמוני, אשר אפשרו מהלך תקין של החיים ומנעו סבל מיותר. אין לשכוח את תרומת גרעין "רותם" וילדי כיתות ההמשך אשר נרתמו בכל כוחם ומרצם לעבודות שונות במשק, בענפים ובשירותים שונים.

אם גם הייתה הרגשה קשה של חוסר ודאות על אודות המתרחש בחזיתות, הציבור כולו שינס מותניו ועשה את המוטל עליו מעל ומעבר. ביעילות שמזמן לא ראינו אותה אצלנו.

כרגע, עם שובם של חלק מחברינו הביתה משתדלים לחזור לפעילות תקינה עד כמה שאפשר. החיים חייבים להימשך. בית הספר פועל כתיקונו. הענפים והשירותים בפעילות כמעט תקינה. בעזרת אלתורים ורצון טוב של כל הציבור.

הדבר החשוב שמעסיק אותנו כרגע, הוא שלומם של החברים, החיילים הנמצאים בכל החזיתות.

מהנעשה בבית

חגגנו בצניעות את נישואיהם של מיקה עם בח"ל מנשה. נערכה חופה ליד בית ההורים, הכלה הייתה יפיפייה, הכיבוד היה ערוך בטוב טעם ובשפע למוזמנים שהצליחו להגיע ולחברים, בחדר אוכל.

ברכת מזל טוב ורוב אושר לזוג הצעיר ולהורים בשם כולנו.

בערב שבת האחרון נערכה מסיבה ליציאתם של מלכה קושמרו והבנים לשירות צבאי. נערכה מסיבה בחדר האוכל ביוזמתם של המחנכים לשעבר. שררה אוירה לבבית, הוקרנו תמונות ושקופיות, כן נערכה שירה בציבור בהדרכת חנה צור.

חיילים מבקרים בבית

השבוע ביקרו: אהרון ביוקוראל, משה ל., זלמן, זהר, זאב ג., גיורא, קלמן, ברלס, שמוליק, דורון, פיקסמן, ציון, ומיכה.

השבוע התקבלו מכתבים: **משיקלי, בזוזה, איציקו, בני נור, חביב, שלומי, הלפר, תלי, איציק, מיקי, ושמוליק** משונית, כן כתב **מנחם זטורסקי**.

נתן עדיין בשלבי החלמה, אנו מאחלים לו החלמה מהירה.

לכל חיילינו באשר הם כל טוב תהיו בריאים ותחזיקו מעמד בקור.

מבצע כובע לחייל החברות ביצעו מבצע כובע גרב לחייל על טהרת הצמר. יש כובעים לכל אחד מהחיילים שלנו, עודפים יישלחו לוועד למען החייל.

ועדת קשר עובדת חזק, מארגנת משלוח חבילות לחיילינו באשר הם שם. הילדים עוסקים באותו נושא, ובעיקר כותבים מכתבים ושומרים על קשר.

קליטה בימים הקרובים תגיע אלינו משפחת **אבנר כהן** (אלמן ו-2 ילדים), שעברו את כל המבחנים ונמצאו כשרים להיקלט אצלנו, בתקווה שאמנם תהיה זו קליטה מוצלחת.

הארלן חזר מארצות הברית מתוך כוונה להיקלט סופית כחבר ולהקים בית בניר אליהו בקרוב.

היורה סוף סוף ניתן עלינו בעוצמה רבה, ירדו כ-50 מ"מ וזה היה טוב מאוד, מלבד ש-50 דונם שחת נרטבו טרם הכיבוש, השטחים הזרועים נבטו יפה. מתכוננים להכנת השטחים לזריעת חורף, תבואות ותפוחי אדמה. בינתיים גל קור ירד עלינו במפתיע ומאלץ אותנו להתכסות ולהתעטף בלי סוף.

קטיף יש קטיף סלקטיבי של אשכוליות וקצת קלמנטינות.

מפעל המפעל מייצר בשלוש משמרות שרוולים עבור שקיות חלב, כל מה שמייצרים נקנה. בקרוב יחזור לייצור תחליפי נייר... חסרים אנשים.

רפת בתחילת המלחמה הובלנו חלב בצורה מאולתרת, אך כיום ההובלה מסודרת. חולבים ומאביסים כרגיל, רק חסרים אנשים. המזכיר, הסדרן והגזבר, גם הם חולבים.

בלול תופסים עופות ללא הפוגה עם הרבה בעיות של חוסר כוח אדם, אך לא מוותרים.

בשטח התרבותי הפעילות העיקרית היא מסביב לטלוויזיה. מתחדשת הפעילות של החוג לבטיק, יש תוכניות לחידוש לימודי האנגלית, כמו כן תתחדש פעילותה של המקהלה, ייתכן שיוקם חוג לציור לאחר בירור מתאים, מנסים לשקם את ועדת תרבות, מה גם שמרכז חזר מן החזית. ברוכים הבאים **לציון**.

ב-7.11 נערך טקס התייחדות עם זכרו של **בני ברק** בבית העלמין בעפולה. השתתפו מטעם המשק הבנות והבנים מגרעין "שונית", **יוסף קושמרו, איזו ושלומי**. מי ייתן וטקסים כגון אלה לא יצטרכו לערוך בעתיד בגין מלחמות נוספות.

באוויר נשמע ריחוף יונת השלום אך המלחמה טרם תמה. עדיין תקריות, עדיין יורים בדרום וגם בצפון.

רוצים בשלום ואין מאמינים שאמנם יבוא. מלחמת עצבים החלה המתבטאת בלחצים מדיניים דורסניים. מי ייתן ועצבינו יהיו החזקים במאבק זה והמנצחים כמו במאבק העקוב בדם שרק כרגע כאילו פסק. מי ייתן והרצון הזה אמנם יתגשם במהרה. כבר אין סבלנות רוצים לגמור ולחזור הביתה.

אנו תפילה שמלחמות היהודים שכבר מתנהלות במלוא חריפותן תפסקנה גם, כדי שנוכל להתפנות למאבק האמיתי שרק החל.

מהנעשה בבית:

חתונתם של **זאב ג. וריטה** נערכה במשק באווירה נעימה כמעט עם כל הטקס. היו לא מעט אורחים וחדר האוכל היה צר מלהכיל אותם. הכיבוד היה כיד המלך כנהוג אצלנו. טעים, רבגוני ובשפע. אפילו הרב הואיל בטובו לסעוד נפשו וניצל אפילו את ההזדמנות לערוך תפילת מנחה מעריב בקיבוץ, דברים שטרם הורגלנו להם. מה לא עושים למען חיתון זוג צעיר. **שמוליק** ניהל את הטקס, המזכיר ברך את הזוג, הילדים היוו את האטרקציה בשירתם ובריקוד הזרים. כמובן שלשמוליק לא ויתרו על הקראת והגשת הכתובה שלנו. יחד עם זאת ישנה הבטחה לכשישובו כל חיילינו הביתה נפצה את כולם בעריכת מסיבת כלולות כדת וכדין לשמחת כולנו.

לזאב ולריטה ברכת מזל טוב מקרב לב בשם כולנו הנמצאים בבית ובמרחקים.

משקעים הלילה ירדו כמויות גשם גדולות 140 מ"מ. הגשם ירד כל הלילה במטחים עזים מאוד מלווה סערת ברקים רעמים וברד. שיבש את העבודה בשדה ומילא את חצרות הרפת מים. כן הוצפו השדות מעבר לפסי הרכבת והסחף ניכר בכל השדות וחצר המשק. אך יחד עם זאת הגשם תמיד הוא לברכה – עד גבול מסוים. בלול נגמרו המשלוחים ומכינים את הלול לקראת מחזור פיטום חדש.

במפעל הייתה הצפה למרות הכל הייצור נמשך.

במסגריה נסל עובד בעבודות מסגרות ברפת, אברמלה אהרון מנצלים מאז השחרור לפתרון בעיות אחזקה בווערות.

ברפת כרגיל חולב כל מי שיכול, מאביסים ומשתדלים לתחזק אותה כמיטב היכולת. הפרות לא מתרשמות מהמצב הביטחוני, את שלהן הן דורשות.

עובדי הרפת וכל הציבור שולח ברכת החלמה מהירה לפיני השוכב בבית חולים מאיר.

בפרדס קוטפים אשכוליות וגם קצת שמוטי. הקוטפים: הפועלים הקבועים, המתנדבים, ויחידת "דיב".

בבית ספר: כיתות ההמשך יא' ויב' תלמידי "עין השרון" יחדשו כפי הנראה את לימודיהם ב – 19.11 לאחר הפסקה של שבעה שבועות. יתר הכיתות כבר לומדות מזמן.

לאור חתימת ההסכם בקילומטר ה – 101 רוצים לקוות עם כל החששות – לטוב ולשלום.

מחיר	כמות	סך הכל	תיאור
X	1024/3	2154456	צ'וקי 87
X	1415/ה	2148983	20 אריה קמארסקי
+	2624	2034903	צ'וקי לונגוללה (הא)
+	2624	2034943	אטם לנסטלר
X	3/3090	2034616	צ'וקי 87
+	2914/ה	2052220	צ'וקי קולק
+	2624	2034943	צ'וקי לונגוללה (הא)
+	3090/3	2034844	צ'וקי 87
X		2841019	צ'וקי 87
		284101	צ'וקי 87
	2609/4	2034943	צ'וקי 87
	1066 ז'א	2207663	צ'וקי 87
	2/2347	2084235	צ'וקי 87

מחיר	כמות	סך הכל	תיאור
+	6231417/נ	2148986	צ'וקי 87
X	1415/ה	2148938	צ'וקי 87
X	2829	2942691	צ'וקי 87
X	3050	2148928	צ'וקי 87
X	1056	2176239	צ'וקי 87
X	3050/ק	2148948	צ'וקי 87
X	1024/3	2165409	צ'וקי 87
X	1415/ה	2148951	צ'וקי 87
X	2829/ה	284108	צ'וקי 87
X	2531	435246	צ'וקי 87
X	2429	963493	צ'וקי 87
+	3358	2084299	צ'וקי 87
+	2624	953965	צ'וקי 87
+	2112 (2112 טעים)	2084296	צ'וקי 87
+	3050	953924	צ'וקי 87
+	3090	2034902	צ'וקי 87
+	3339/0	2084295	צ'וקי 87
+	3339/0	2084300	צ'וקי 87
+	3339/0	2084088	צ'וקי 87
+	2829/4337	2034688	צ'וקי 87
+	2515	2084292	צ'וקי 87
+	2335	2592685	צ'וקי 87
+	3050/X	2148960	צ'וקי 87

הפעם שותפים לכתובת הדף לא רק ילדי בולבול ה' אלא גם ילדי בולבול ד' וכן השלדגים והשחפים. רצינו לספר מה נעשה בענפי המשק, בוועדות, ובכלל. אנחנו יודעים כי נשלח אליכם דף אינפורמציה של הגדולים, אבל גם אנחנו רוצים לשמור על הקשר אתך ע"י חבילות, מכתבים ומן דף שכזה (ההערות בסוגריים הן של המלבה"ד).

מהנעשה בענפי השירותים - ליקטו הבולבולים.

במחסן – עליית המחירים מורגשת היטב. לקראת החורף הביאו בגדים חדשים למחסן החברים וגם למחסן הילדים. המחירים יקרים יותר מאשר בקיץ. מחסן הילדים דואג לילדים אחרים בכך ששולח בגדים ישנים ללשכת הסעד. לחיילים אין שולחים בגדים. במכבסה עובדת עירית בלבד (בינתיים גם היא כבר לא עובדת). העבודה רבה, לפעמים לא מספיקים לכבס הכל. (משתדלים לפחות).

במסגרייה – יש המון עבודה, חסרים לפחות עשרה עובדים, בינתיים עובדים אברמלה אהרון ונסל. העובדים מחכים ליורם ברלס ולחביב שיחזרו. (יורם כבר הספיק להשתחרר, לעבוד קצת, ולהתגייס שוב...)

מתקנים את דוד המים החמים של חדר האוכל. בגלל התקלה לא יהיו בחדר האוכל מים חמים במשך שבועיים. כמו כן כנראה יתקנו את הקיטור של חדר אוכל. צריך להמשיך להגדיל את הרפת ולבנות עוד מתבן. העבודה רבה רבה רבה והעובדים עסוקים עסוקים עסוקים...

במפעל – במפעל קשה לעבוד כרגע, כמובן בגלל המחסור באנשים. העובדים העיקריים הם יוסי, קוני, צבי, זבולון, משה ק. המכונות מופעלות במשך 24 שעות ובזמן זה מייצרים 700 ק"ג שקיות. את השקיות המוכנות שולחים לתנובה. עובדים גם בשבת, מכונת הדפוס מספיקה בקושי להדביק את קצב יצור השקיות ואם אין הפסקת חשמל (בסופת רעמים) התקלות מעטות מאוד.

בחשמליה – כידוע לא היה נתן בזמן המלחמה בבית, וגם פנטלף היה מגויס. לכן לא התנהלו עבודות פיתוח בחשמליה. המאמץ התרכז בשמירת הקיים, תיקון תקלות בחשמל. הוחלף הגנרטור הישן בחדש וכבר הספיק למלא תפקידו בשעת הפסקת החשמל שהייתה השבוע.

מהנעשה בבתי ילדים – ליקטו הבולבולים.

השבוע הייתה בלילה הפסקת חשמל במשק שנגרמה ע"י סופת ברקים ורעמים.

בשחף - פגע ברק בעמוד חשמל וגרם להפסקה ארוכה. הילדים פחדו מאוד והתכנסו, עם השמיכות והשטיחים, בחדר אחד, עד שחדלה הסופה.

בבולבול – השתוללנו מאוד ויצאנו לראות את הברקים. בכל פעם שהיה ברק ורעם רצנו למיטות. ליפז השתטח על הרצפה וערן התחבא מתחת למיטה של דלית או מאחורי המעילים.

בא אלינו השבוע ילד חדש ושמו ליאור כהן.

בגן – גם לגן בא ילד חדש, אח של ליאור כהן ושמו דרור.

בזמיר – ילדי זמיר עובדים בענפים שונים במשק. כיתה י' לומדת כל השבוע, וכיתה יא לומדת ארבעה ימים ועובדת שניים. יוסי לוי עשה קרחת.

בשלדג - עומר שבר את הרגל והלך עם גבס. עכשיו הורידו את הגבס והוא יכול ללכת רגיל.

דרור – אורן ורפי התגייסו (צנחנים והנדסה קרבית) וגם מלכה קושמרו התגייסה. גדי מתגייס החודש.

מהנעשה בוועדות - כתבו השלדגים.

בוועדת עבודה - ו. עבודה לא התכנסה בגלל מצב המלחמה. כל החברים היו מוכנים לכל עבודה שהטילו עליהם. הייתה עזרה רבה מגרעין רותם ובעיקר מזמיר ומפשוש שהוכיחו את עצמם בהרבה דברים, בייחוד שיכלו לגמור את איסוף הבוטנים. למעשה לא יכולנו לשתק אף ענף כי יכולנו למלא את החסר ע"י הנוער: רפת, מפעל, בתי ילדים ופרדס.

בוועדת חינוך - הדבר החשוב ביותר במלחמה היה שכל הילדים יהיו במקום בטוח במקלטים בזמן שיש אזעקה, ושהורים יישנו בבתי הספר ובבתי התינוקות. הפעולות של ו. חינוך היו: נפתח גנון של דרורה הגנת ופוריה המטפלת; ירחיבו את הגן שיהיה יותר גדול, אחרי שייגמרו את השיפוצים תעבור לשם הקבוצה של שוש נסל. קצב הילודה הוא גדול. אמנם הוא לא בעזרה של מרכז ו. חינוך (רגע, רגע), מה עם האישה של מרכז ו. חינוך(?), אבל ו. חינוך תצטרך לדאוג לכל הילדים שייולדו לבית חם ומסודר. לסיום קלטנו שני ילדים חדשים במשק, אחד לכיתה א' והשני לכיתה ד'. אנו מקווים שהם ייקלטו היטב בקבוצות.

ראיונות עם חיילים שהשתחררו - ראינו השלדגים

שמואליק מספר: חיכיתי שיבואו לקחת אותי לצבא שאני ארגיש שאני תורם משהו למדינת ישראל, ושאני יכול לעזור במשהו. מתי שהגיעה אלי החבילה שמחתי נורא וכל החברה שהיו אתי גם שמחו והתרגשו וכיבדתי אותם מהחבילה שלי.

אסף מראיין את קלמן:

מה היה תפקידך בצבא?

תפקידנו בבקעה היה להיות מוכנים למקרה שירדן תיכנס למלחמה, ומכאן שרוב הזמן נמצאנו בכוננות גבוהה, וחוף מהזמן שעסקנו באימונים שכבנו בעמדות וחיכינו.

האם העובדה שהצבא שישב בבקעה לא השתתף במלחמה בפועל השפיעה על המורל של החיילים?

כן, אין ספק שאחרי עשרה הימים הראשונים, בהם היה מצב כוננות גבוה מאוד, הייתה אצלנו אכזבה על כך שלא השתתפנו בלחימה בפועל.

האם בהיותך בצבא נתת דעתך לפעמים, בתור מרכז משק, על הנעשה במשק?

כן, כפי שאמרת מקודם, לאחר הימים הראשונים התפנית יותר, ואז כמובן חשבת על הנעשה במשק, והרגשתי הייתה די קשה, מכיוון שגויסתי ביום שבת, בהתחלת ישיבת מזכירות שנועדה לטפל ולהכין תוכנית חרום.

כאשר באת לראשונה איך נראו פני הדברים במשק?

ההפתעה הייתה שלמה. לא האמנתי שלאחר גיוס כל כך הרבה חברים יתארגן המשק בצורה כה טובה. ראיתי כמובן את חלקה הגדול של חברת הילדים בהחזקת ענפי המשק.

בתור חייל, האם שמחת להשתחרר ולהיכנס לחיי שגרה?

על השחרור כמובן שמחתי, על החזרה לחיי שגרה, עדיין אינני יכול לומר שהשתלבותי מחדש. (השמחה הייתה מוקדמת. עם הדפסת הדף קלמן כבר מגויס טוב טוב מחדש).

אריאל קושמרו מראיין את יוסף קושמרו:

במזכירות: עם פרוץ המלחמה בחרו ועדת חרום שתפקידה היה לדאוג לסידור המקלטים ולסידור שינה אצל הילדים וכן להאפלה. נבחרה ועדת קשר שתפקידה ליצור קשר עם החיילים.

חוויה של יוסף החייל: נראה גוף שחור בים אשר נחשב לצוללת אויב. למקום נשלח צבא, והחפץ הוגדר כמיכל נתיק של מטוס.

באופן תלום ה
לחברים!!!!
האנשים הללו הם
המחברים של הילדים
המחברים (משאמי) האנשים
המחברים (מפיק) האנשים
המחברים (מפיק) האנשים

שלמה יוסף מרכז משק (מפיק)

19.10.1973

אברהם ברק, 81
 אברהם לוינסון, 78
 שושקה לוינסון, 78
 דרורה ברלס, 77
 משה לנגשטטר, 64

 סמדר ירושלמי, 55
 זיו גת, 49
 עידן ביוקאורל, 42
 קרן תשבי, 42

 שי קאופמן, 38
 רות אברהמי, 38
 שלומית זוהר, 37
 שלומית ברזילי, 37
 דורון קורדובה, 35
 מורן זנגי, 32
 עדי בורץ, 31
 טליה מורנל, 31
 ליאור וינטר, 24

 שובל וינטר, 14
 עפרי צדפי, 7
 עלמה ראובני, 7
 הדר ראובני, 7
 איתמר ראובני, 7
 סהר אביגד, 4

17.10.1973

היום תקיים אמוץ מבית 52
 יציאת מוסד העסקי בהתחלה הישואה
 חיבה זה תיזבזב אמוץ. בשעה 16:00

1.	וינסקי	אפנה
2.	ברמי	אשטל : מצמק
3.	תקומי	אברהם
4.	אבר	מיטל
5.	ביצ'ר	איוף
6.	פזג	המוץ
7.	אהלי	הר
8.	ולס	אקווסקי

אמוץ

דצמבר

נובמבר

ילידי החודש

אברהם תקומי, 81
 אברהם לוינסון, 78
 שושקה לוינסון, 78
 דרורה ברלס, 77
 משה לנגשטטר, 64

חיה ברק, 81
 גיורא הררי, 66
 רינה דנה, 64
 אילן קובלסקי, 62
 יהודה שיקלי, 62

סמדר ירושלמי, 55
 זיו גת, 49
 עידן ביוקאורל, 42
 קרן תשבי, 42

מינדי בורץ, 58
 סוזן מאור, 57
 ארנון לב-ארי, 49
 זאב שלמון, 48
 נורית שלמון, 40

שי קאופמן, 38
 רות אברהמי, 38
 שלומית זוהר, 37
 שלומית ברזילי, 37
 דורון קורדובה, 35
 מורן זנגי, 32
 עדי בורץ, 31

הדס זטורסקי, 38
 דקלה רגב, 36
 שמעון טיגט, 34
 לורלי קרבס, 34
 תהילה וינטרוב, 33

טליה מורנל, 31
 ליאור וינטר, 24

שובל וינטר, 14
 עפרי צדפי, 7
 עלמה ראובני, 7
 הדר ראובני, 7
 איתמר ראובני, 7
 סהר אביגד, 4

אורי שלמון, 20
 עומר לביא, 14
 עמית שר, 10
 יובל רז, 7
 יערה רפפורט, 7
 ארבל ברזילי, 4
 תלם אביגד, 2

יעלה פנר, 28
 אייל ירושלמי, 27
 יעל יוגב, 27
 שיר ברלס, 26
 טל רוזנבלום, 26
 אלעד קורדובה, 25
 אייל רוני, 23

רשימת לומדים : בנים וחברים

שי בורץ

שנה רביעית ואחרונה חינוך מיוחד והוראת היסטוריה בחינוך הרגיל. השנה עושה גם סטאז' בבית איזי שפירא -תלמידים עם לקויות מורכבות.

מכללת בית-ברל

עפרי בארי

שנה שניה קלינאות תקשורת.

מכללת הדסה ירושלים

שיר ברלס

שנה שלישית הנדסת חשמל ואלקטרוניקה, וחטיבה במדעי המחשב.

אונ' תל-אביב

גל ברלס

שנה שנייה כלכלה ומנהל עסקים

אונ' בן גוריון בבאר-שבע

איה כרמיה

מכינה לוטרנינריה במסגרת לימודי מדעים

פיזה, איטליה

עמיחי קורדובה

שנה שלישית חינוך גופני ומאמן אתלטיקה, כולל תעודת הוראה.

מכון וינגייט

מתן גבע

לקראת סיום לימודי גיאוגרפיה וארץ ישראל, כולל תעודת הוראה. כבר עובד כמורה.

מכללת בית ברל

שמעון טיגט

אדריכלות נוף

אורט כפר-סבא

שני קובלסקי

שנה שלישית ואחרונה לתואר ראשון בביוכימיה ומדעי המזון.

הפקולטה לחקלאות רחובות

הוד דנה

נמצא עם המשפחה בהשתלמות בתר דוקטורית

מכון סמוך לושינגטון DC

עינב זנגי

שנה שלישית ואחרונה במדעי המדינה ותקשורת

אונ' תל-אביב

יעל יוגב

שנה רביעית ואחרונה לתואר חינוך לאומנות,

המדרשה לאמנות בית-ברל

מורה-אמן. במקביל עובדת כמורה לאמנות

בחטיבת ביניים בחולון, במסגרת סטאז'.

קרן צדפי

לימודי דוקטורט בתולדות האומנות -הקריקטורה

אונ' תל-אביב

בעיתונות המצרית בין 2 מלחמות העולם.

משלימה הסבה אקדמאית לחינוך לגיל הרך.

יערה זנגי רדושיצקי

כבר עובדת כגננת בכפר-סבא במסגרת סטאז'.

מכללת בית ברל

לקראת סיום תואר שני במנהל עסקים.

האונ' הפתוחה

ניר ברזילי

מגישה את עבודת הגמר לתואר שני במנהל

אונ' חיפה-בי"ח רמב"ם

טליה פיינבלט מורנל

מערכת בריאות. כבר עובדת בבית-חולים מאיר.

אונ' בן-גוריון בב"ש

ממשיכה בלימודי דוקטורט במחלקה להנדסת

מורן זנגי קוטלר

ביוטכנולוגיה.

האונ' הפתוחה שנה אחרונה בלימודי תואר ראשון במדעי החברה.

לירז מדר

האונ' הפתוחה תואר ראשון במדעי החברה ויחסים בינלאומיים

נימרוד מדר

אקדמית תל-אביב-יפו שנה שלישית בלימודים לתואר ראשון במדעי המחשב.

אמיתי הורוביץ

מכון ויצמן למדע דוקטורט בפקולטה לכימיה. חוקרת מינרלים המיוצרים ע"י בעלי חיים ימיים.

גל קאליפה

האונ' הפתוחה לימודים לתואר ראשון בפסיכולוגיה

נטע בארי

Wilderness awareness מיומנויות של הישרדות בדרך פרימיטיבית

ניצן מאור

school סיאטל ארה"ב ככלי חינוכי

האונ' העברית י-ם לקראת סיום תואר שני במדעי המדינה.

פזית ראובני

אונ' תל-אביב תואר שני בהפרעות בתקשורת

יפעת דנה

מרכז אקדמי רופין הנדסאי מים וקרקע

אייל פיינבלט

מרכז אקדמי רופין מנהל עסקים / BA למנהלים

נדב רונן

האונ' הפתוחה תואר ראשון בהיסטוריה

דור הורוביץ

אוניברסיטה באמסטרדם תואר ראשון במנהל עסקים

רז בורנשטיין

האונ' הפתוחה לימודי הנהלת חשבונות

הילה דויד גבע

סיימו לימודיהם לאחרונה

תואר ראשון במדעי המזון	עמיר שיקלי	דוקטורט בביולוגיה של מערכות מורכבות	דניאל מדר
תואר שני בניהול מצבי חירום ואסון.	נדב קאליפה	תואר שני בחקר וישוב סכסוכים. עומדת להתחיל בעבודת הפרקטיקום.	רותי ברלס
הנדסאי חשמל	אהוד אהרון	הנדסת חשמל ואלקטרוניקה	עדו שקד
תואר ראשון במדעי הסביבה, גיאוגרפיה והיסטוריה	אייל ירושלמי	תואר ראשון ביחסים בינלאומיים ומזרח אסיה	נופר וינטר
	סמדר ירושלמי טיפול דיאלקטי / התנהגותי		

בהצלחה לכולם, למי שמתחיל, למי שממשיך, ולמי שסיים !!!

נפתח בהמראות ונחיתות :

* עוד בחודש ספטמבר טסו ילדי **שלמון** הדודים **נורית וארז** והאחיינית לי לחופשה באמסטרדם לציון שנת הבר מצווה.

* אפשר היה לקיים אסיפה בארה"ב בחודש ספטמבר עם **אסתר זטורסקי** והדס שבילו בחיק המשפחה אצל **אמנון נעמה** והנכדים, גם **צבי וחנה מאור** טסו לבת **מיכל** לטיול משפחתי, ו**קרן ויפתח צדפי** יצאו לחיפוש חומר בספריות בארה"ב עבור הדוקטורט של קרן.

* **ריישה** ביקרה באיטליה, **שושקה ואברמלה** כייפו ביון, **דרורה ויורם ברלס ויונה פלג** התענגו בגיאורגיה, ו**גיורא הררי** התפנק בגרמניה.

* אירועי השנה שחלפה (תשע"ג) צוינו בחג הסוכות לאחר ארוחת ערב נחמדה, קפה ועוגה ברחבה ח"א – תודה ל**לירז מדר ושיר רז** על ליקוט והכנת המצגת הנחמדה.

* **רפי ומינדי** סבא וסבתא לנכדה הראשונה **רוני**, בת **לעדי ושחר הלפרין**. שפע ברכות ומלאן נשיקות. בקרוב גם יכנסו לביתם החדש בקיבוץ. וכמובן מזל טוב לכל שבט **בורץ**.

* סבתא רבה **פוריה** חובקת נין שני, נכד לבת **ענת** ובן **למתן ועדי** ששמו בישראל **עידן**. מזל טוב לכל המשפחה. בריאות ונחת לסבתא רבה.

* זה כבר מסורת- ניר אוהלים בחג הסוכות – ללכת לישון ביחד ולקום ביחד. היה כיף גדול והילדים מאוד נהנו, גם נקלטים חדשים ישנו לילה ראשון בקיבוץ.

* אצל משפחת **שקד** חגגו שני אירועים משמחים מאוד – **עידו** נכנס בברית הנשואים עם בחירת ליבו **ענבר**, והנכדים הגדולים לבית **סטריקוב, איתי ועמית**, הגיעו למצוות, עלו לתורה וחגגו באירוע נחמד בדשא ח"א – מזל טוב לכולם בריאות ורק שמחות.

* מגרש הכדורגל חזר לתפקד לאחר מסירות רבה של **ארז שלמון** וחברים. לפתיחה ערכנו טורניר כדורגל – הפנינג למשפחה עם מתנפחים וכיבוד קל טעים במיוחד. תודה לספורטאים /כדורגלנים על אירוע ספורטיבי ואווירה טובה. וכמובן לשוער הנפלא שעצר כמעט כל בעיטה – **מרסיאל בוחסירה**.

* למשפחת **רגב** היותר צעירה שלוחה הברכה להולדת הבת-אחות-נכדה ששמה **שקד**. מזל טוב **לטל ודקלה**, **נטע ושני** וכמובן לסבא **עמיקם** וסבתא **לולה** שחובקים 9 נכדים/ות.

* בכבוד גדול נערך ערב מיוחד לציון 40 שנה למלחמת יום הכיפורים שכלל הרצאה של דר' **גדעון אביטל** **אפשטיין** מחבר הספר "הקרב על הזיכרון", פאנל דוברים שסיפרו זיכרונות וחוויות מאותה תקופה, וליווי בשירה של **אריה שלמון, אפרת וינטר, ליאת אייל, נורית שלמון, נטע בארי ונרי לנצ'נר**. את הערב הפיקו **עמרי ושיר רז, לירז מדר ואיזו' רוזנבלום**, בעזרתו האדיבה של **עמיקם רגב**. תודה רבה לכל הנוגעים בדבר היה ערב מדהים.

* למחרת עלו החברים לסיור בתל אל סאקי לזכרו של חברנו **בני ברק** ז"ל בארגונם של **תלי קולקובסקי** ובני המשפחה.

* שפע ברכות ואיחולים לבביים למשפחת **קולקובסקי** לחתונת בתם **סמדר קולקובסקי** עם בחיר ליבה **אורי אביו**. מזל טוב לכולם.

* לונדון לא מחכה לי אבל היא חכתה ל**ירון וזוהר קציר** שקפצו לסוף שבוע.

זה עבר ונגמר – הם הרסו ובנו – משפחת **רז** חוזרת לביתם המשופץ – ברוכים תהיו בביתכם המשופץ- חדש. תיהנו לכם.

* שבת סרט וארוחת בוקר- יצא בוקר נהדר עם מזג אויר נעים, ארוחת בוקר מגוונת ומושקעת – כל הכבוד למארגנות **תמי בלומנטל ואסנת ירון** על היוזמה היותר מברוכה.

* הנמרה הצעירה, הלא היא **מאיה**, השתחררה מצה"ל לחיים האמיתיים. ומה אמיתי בבת קיבוץ, אם לא תחילת שנת האזרחות בעבודה במערכת החינוך. בהצלחה לך מכל הלב.

* הן כבר בצבא בערך שנה, ועכשיו הן יוצאות לקורס קצינות – **אלה רפפורט** בקורס קצינות חינוך, ו**אביב קציר** בקורס קצינות שלישות – בהצלחה לכן.

* זה בסוף קרה – אני זוכרת את השאילתות של **רפי נחום** בפרוטוקול הנהלת הקהילה בעניין גן המשחקים – הוא הציב לעצמו מטרה, רתם אליו את **שלומית זוהר ודורון קורדובה**, והצליח לנו. גן המשחקים כאן לתפארת! כיף גדול לכולנו.

* זה תמיד נחמד - טיולי המשפחות, והפעם בשיתוף פעולה של **שלומית ברזילי וטל אלמוג** מהנקלטים, שלקחו אותנו לטיול נהדר בעין הנדיב שליד זיכרון-יעקב. מחכים לעוד.

* מבצע הנאקה הוכתר בהצלחה! סכום הכסף שגוייס מהווה יותר מחצי מחירה, והיא כבר הגיעה לביתה החדש. כאן בפינת החי היא גרה ביחד עם זוג החזירים הקטנים (הם עוד יהיו גדולים) ושלושת היעלים החמודים. איזו שמחה לראות את פינת החי פורחת וכמובן זה המקום לכיפק גדול ל**ליפז רגב**.

* לקוריק (**מעיינן**) ו**שני פלג** ולסבתא **יונה** וכל המשפחה מזל טוב להולדת הנכד ששמו **ענבר**.

תשובות להידות בעמוד האחרון

פילה	פילהרמונית
פיל ג'קסון	פרופיל
גארפילד	פלפל
גפילטעפיש	פילדלפיה
אפילציה	פיליפינים
פילגש	טפיל
משפיל	פילנטרופ
פילוסוף	אפילפסיה
פילה	מעפיל
פילם	פלפל
פילו	תפילין
פילסברי	פילטר
נפילה	פיליפס
פילבוקס	נפיל
פילפלת	סטיבן שפילברג
כפיל	כלורופיל
פילינג	מכפיל
	ערפילים

השתתפות באבל

מערכת העלון מבקשת להשתתף

באבלם של חיה ברק ובני המשפחה על מות האח
ברוך אמר ז"ל, ועל מות האחות **עליזה כהן ז"ל**

באבלם של חנה קובלסקי ובני המשפחה על מות
האח **רפאל מטודי ז"ל**, שנפטר לאחר מחלה קשה
וממושכת.

באבלם של אברהם תקומי ובני המשפחה על מות
האח **בן-ציון תקומי ז"ל**, שהלך לעולמו בן 86 שנה.

חידת החודש:

החידה מן הגיליון הקודם תיענה בגיליון הבא.

הפעם מוגש **חידון פילים**

באדיבותן של בר פלג ועלמה ינאי.

גם אני קורא בניר (רותם מדר)

נתחדש !!!

- פיל בתזמורת-
- פיל שהוא פרצוף מהצד-
- פיל שהוא תבלין-
- עיר של פילים-
- ארץ של פילים –
- פיל קרציה-
- פיל נדיב-
- פיל במחלת הנפילה-
- פיל שעולה לארץ באוניה-
- פיל ירק-
- פיל שדתיים מניחים בבוקר-
- פיל שהוא סוג של קפה-
- פיל במכשיר גילוח חשמלי-
- פיל ענק-
- פיל שהוא במאי קולנוע-
- פיל שגורם לעלה להיות ירוק-
- פיל שמגדיל את הכמות פי כמה-
- פיל שעושה עננים בבוקר-
- פיל סטייק-
- פיל שהוא מאמן כדורסל-
- פיל שהוא חתול כתום-
- פיל שהוא דג פולני-
- פילה שמורידה שיערות-
- פילה שהיא חברה של פיל נשוי-
- פיל מבייש ומעליב-
- פיל הוגה דעות-
- פיל בנעלי ספורט-
- פיל במצלמה-
- פיל שהוא סוג של בצק-
- פיל שהוא בצק מוכן/ חברת אפייה-
- פיל שעושה צניחה מהירה-
- פיל שהוא מקום מפורסם בחולון-
- פיל שהוא גברת קטנה-
- פיל שדומה לאנשים מפורסמים אחרים-
- פיל עם עור נפלא לפנים –

תשובות לחידות - בעמוד הקודם.